

Bajke za odrasle i druge supstance

Čarobnjak iz Oza

Bilo je tačno dvanaest časova i masa se skupila na glavnom trgu u gradu Kuntasu u Severnom Ozu. Gospodin nadmenog držanja, u skupom odelu i sjajnim crnim cipelama, izašao je iz crnog Mercedesa i stupio na pozornicu napravljenu od nekoliko drvenih dasaka. Bio je to Duo Karparo, predsednik Severnog Oza, male zemlje u Tihom okeanu koja se na jugu graniči sa Južnim Ozom. Karparo se doimao pospanim, čak pomalo mamurnim, a plavi tupe na njegovoj glavi bio je postavljen ukrivo. Stao je ispred mikrofona i pogledao u masu.

- Test je'n dva! - viknuo je u mikrofona. Mikrofon je zapištao.

Deset hiljada ljudi je ćutalo i gledalo u njega, sa nestrpljenjem očekujući govor predsednika Dua Karpara. Nastupila je mrtva tišina. Predsednik Karparo pogledao je u nebo, pa u masu i duboko udahnuo. Prišao je bliže mikrofona i taman kad je hteo da otpočne svoj veliki govor iz njegovog grla izleteo je vazduh i napravio zvuk nalik na žablji kreket. Karparo je podrignuo u mikrofon.

Masa je počela da se mršti, zviždi i negoduje. Karparo je napravio gest rukama pokušavajući da smiri masu, ali se nije izvinjavao. Nije se čak ni nasmešio, već je namršteno preturao džepove. Iz levog džepa izvadio je papirić na kom je bio napisan njegov govor. Podigao je papir ispred sebe i rekao:

- Dame i gospodo! Poštovani zemljaci!

Mi ćemo napraviti Severni Oz ponovo velikim! -

Iz mase je poletelo jedno jaje. Neko je gađao predsednika. On se, na sreću, izmakao i nastavio svoj govor.

- Južni Oz treba da se pripazi, inače će osetiti naš bes i našu vatru! Dok sam ja predsednik, Južni Oz neće nauditi ni jednom stanovniku ove zemlje koja će ponovo biti velika. Sa našim privrednim rastom i investicijama koje iznose milijarde i milijarde dolara, naša zemlja će čvrsto stajati na nogama! - govorio je predsednik Karparo.

Tada je iz mase poletelo još jedno jaje i pogodilo predsednika tačno u glavu. Nakon toga, usledilo je još jedno jaje, pa još jedno, a onda i jedan paradajz...Za kratko vreme, besan narod zatrpao je predsednika Dua Karpara pokvarenim povrćem.

- Dosta nam je političara! - ćulo se iz mase.

- Gotovi ste! - orilo se.

- Hoćemo promene! - vikali su ljudi u glas.

Besna masa nasilno je sklonila predsednika Karpara nazad u njegov Mercedes i pustila da ga automatski vozać odveze negde daleko van granica Severnog Oza. Narod je bio konačno

slobodan. Prognali su poslednjeg političara koji im je zagorčavao život svojom praznom retorikom. Ljudi su slavili, pevali pesme o miru i zakleli su se da će narod Južnog Oza tretirati kao svoju braću. Hor Severnog Oza stao je tik uz granicu sa Južnim Ozom i zapevao pesmu pomirenja:

- Kada Mesec bude u sedmoj kući

i Jupiter se poravna sa Marsom

onda će mir voditi planete

i ljubav će upravljati zvezdama! -

Da stvar bude još interesantnija, u Južnom Ozu se upravo dešavao isti scenario. Južni Oz proterao je sve svoje političare i radosno slavio novo doba mira i slobode. Narod Južnog Oza pohrlio je u Severni Oz da sa svojom braćom peva pesmu o Dobu Vodolije koje će doneti mir i prosperitet.

Političari su bili jedini koji su stajali na putu dvaju država da se ujedine i da u svoj svojoj sili i snazi sagrađe jedno bolje društvo u kom niko neće patiti zbog nemaštine. Političari su bili glavni krivci za sve, tvrdio je narod Južnog i Severnog Oza. Bez političara, nastaćе utopija. Bez političara, nastaćе mir. - Bez vođe, svako od nas će biti jedan mali vođa čija će uloga u razvoju civilizacije našeg društva biti od nemerljivog značaja. - govorili su. Ali, ostalo je otvoreno samo jedno pitanje: kako objediniti sve te male vođe, hiljade i hiljade ljudi sa različitih delova velikog ostrva, u jedinstveni mehanizam koji će upravljati Južnim i Severnim Ozom?

A onda su se dosetili: računar! U glavni grad Severnog Oza postavili su ogromnu skalameriju nalik na Tjuringovu mašinu. To je bio centralni računar povezan sa svim računarima u Severnom Ozu i generisao je mišljenje svakog čoveka u jednu jedinstvenu celinu na osnovu koje je, onako nepristrasno i objektivno kako to samo mašina ume, donosio odluke o upravljanju državom. Računar je bio toliko pametan da nije generisao samo podatke koje ljudi žele da mu prikažu, niti je podrazumevao prosto glasanje sa "da" i "ne". Ovo je bio poseban računar koji je generisao sve aktivnosti ljudi na računarima: njihove statuse na Fejsbuku, Tviteru, njihove mejlove, fotografije, datoteke i slično. Na osnovu tih podataka, računar je pravio jedinstvenu ličnost svakog stanovnika Severnog Oza i predviđao šta bi ta ličnost istinski želela u vezi sa konkretnim društvenim i državnim pitanjima. Na osnovu sume svih ličnosti, računar je pravio presek i iznosio output koji je, u manjoj ili većoj meri, odražavao volju naroda. Zbog svoje preciznosti, brzine i moći, ovaj čudesni računar nazvan je "Čarobnjakom iz Oza".

Severni Oz je poklonio patent Južnom Ozu koji je ubrzo napravio isti takav računar. Računar je bio nepogrešiv, a civilizacija je uznapredovala toliko brzo da je utopija, po prvi put u istoriji, bila izvesna.

A onda je Gordon Prajs odlučio da provede mirno popodne na reci.

Gordon Prajs bio je dvadesetjednogodišnji mladić i živeo je u Severnom Ozu. On je bio sanjar i voleo je da čita stare romane. Ponekad je izlazio u grad u crnom kaputu, glumeći junaka iz starih crno-belih filmova, nestrpljiv da sretne svoju ženu svog života, svoju femme fatale. Umesto žene svog života, uvek je sretao nekakve dosadne pisce vikend-trilera i pop muzičare sa kojima je pio do zore. Onda bi se obično pijan vratio kući, legao u krevet i mislio o svom životu. Jeste, ovo je utopija. Jeste, život mu je lep. Ali život mu je toliko ravan. Nema ničega. Nema vatrene žene njegovog života koja će ga primiti u sebe glasno uzdišući u toploj strasti. Nema muzike u kojoj trešte basovi i bubanj udara u ritmu divljeg srca. Nema depresivnih pisaca. Nema magije.

Gordonu Prajsu bilo je veoma dosadno i te nedelje je odlučio da provede mirno popodne na reci žvaćući travu. Naime, u nekoj staroj knjizi čitao je o ljudima koji su žvakali posebnu vrstu crne trave koja im je otvorila vrata sveta magije. Neki su čak, pod uticajem crne trave, mogli da predvide budućnost. Neki su, priča se, umirali i ponovo oživljavali. Neki su videli boga.

Tako je Gordon Prajs sedeo pored reke i sunčao se na povetarcu, držeći u levoj ruci snop crne trave. Bio je pomalo uplašen, ali je radoznalost nadjačala strah. Uzeo je jednu travku, stavio ju je u usta i sažvakao. Ništa se nije desilo. Onda je uzeo još jednu i još jednu i još jednu. Razočaran zato što nije upoznao boga, Gordon je polako krenuo kući, a onda ga je nešto oborilo na zemlju. Bio je to spektar svih boja koje postoje. I to nisu bile samo boje vidljive ljudskom oku, već sve boje univerzuma. Video je zakličastu boju. Video je nezamislivu kanjje boju. Video je, između limun žute i sunčane žute, boju koja se zvala ra. Bila je to najlepša boja koju je univerzum mogao da stvori.

Nakon što je Gordona preplavio osećaj nezamislive radosti zbog svih tih magičnih boja, pred očima mu se pojavilo nešto sasvim drugačije. Bila je to eksplozija bombe. Video je ljude kako umiru, kako gore u vatri pakla kog je napravila ljudska ruka. Video je narode koji su ubijali jedni druge bez razloga, samo zato što je neki Vođa tako želeo. Video je užase starog čovečanstva i osetio nezamislivu ljudsku patnju.

Gordon Prajs je video prošlost. Ali, on to nije znao. On je mislio da je video budućnost. Zato je, u panici, otrčao na gradski trg, stao na staru pozornicu od nekoliko dasaka i viknuo: - Ljudi! Oni napadaju! -

- Ko napada? - pitala je jedna žena iz mase.

- Južni Oz! Južni Oz nas napada. Baciće bombu! Gorećemo! Oh, mi ćemo...mi ćemo patiti onako kako ne možemo ni da zamislimo patnju! - rekao je Gordon Prajs i zatim briznuo u plač.

Narod Severnog Oza bio je vrlo uznemiren. Zato su ljudi odlučili da se obrate svemogućem računaru za pomoć. Uneli su u računar sledeći kod:

```
system.out.println ("Da li će nas Južni Oz bombardovati?");
```

Računar je odmah odgovorio i na plavom ekranu je belim slovima stajalo ispisano "ne znam".

Tada je neko iz mase zaključio da računar ne može da zna šta se dešava u Južnom Ozu. On se bavi samo unutrašnjim pitanjima Severnog Oza. Jednostavno, tako je programiran. Zato je potrebno preformulisati pitanje. Zbog toga je novo pitanje računaru glasilo:

```
system.out.println ("Da li mi treba da napadnemo Južni Oz?");
```

Računar je odmah odgovorio: "ne".

- Hakovani smo! - uzviknula je jedna žena iz mase - Južni Oz nam je hakovao Čarobnjaka! Hoće da nas napadnu! -

Jedna devojka se onesvestila. Nekoliko momaka je pritrčalo da joj donesu čašu vode. Par mudrih staraca stali su ispred ekrana računara i počeli da smiruju paniku.

- Ljudi, ljudi! - viknuo je jedan od mudrih staraca - Ne brinite! Otkrili smo njihove planove na vreme, možemo da reagujemo dok još nije kasno. Sazvaćemo veće za vanredne situacije i isplanirati naš sledeći korak. Samo mirno i bez panike. Samo mirno i, ja vam obećavam, Severni Oz će ponovo biti veliki! -

Novooformljeno veće staraca sastojalo se od pet članova. Predsednik veća po imenu Treo Kuntas predsedavao je sednicom veća puna tri sata. Na kraju je, u 23h uveče, izašao pred narod sa konačnom odlukom: iz muzeja će biti izvađena bomba koja će biti upotrebljena za preventivnu odbranu od Južnog Oza.

23. septembra 2022. godine Severni Oz je bombardovao glavni grad Južnog Oza. Nekoliko dana kasnije Južni Oz je uzvratio udarac. Počeo je rat. Zlatno doba Vodolije bilo je zvanično završeno, a Gordonu Prajsu više nije bilo dosadno.

Istina, Gordon Prajs nije imao više šta da čita: sve stare knjige pisaca koje je voleo izgorele su u vatri. Nije više imao ni drugove. Gubio ih je na frontu jednog po jednog. Nikada nije upoznao svoju femme fatale. Ali mu, usled straha od novog bombardovanja, zaista ni u jednom trenutku nije bilo dosadno.

Gordon Prajs poginuo je u oktobru 2022. godine u dvadeset i trećoj godini života. Iste godine, računar poznat kao "Čarobnjak iz Oza" izgoreo je u požaru. Priča se da je, dok je goreo, računar na svom plavom ekranu belim slovima ispisao poslednje reči:

```
output.print ("Vi ste potpuni idioti.");
```

Pepeljuga

Ona nikad nije imala ime.

U gradu u kom se rodila, kog se već jedva i seća, dali su joj nadimak Pepeljuga. Rodila se među bezimenima, u zemlji velikog siromaštva čije su granice bile opasane žicom neprijateljstva.

Pepeljuga je bila naročito lepa. Kosa joj je bila plava, a oči kafeno tamne. Lice joj je, iako izjedeno brigom, izgledalo nežno i naivno. Sa dvadeset i dve godine završila je studije uz rad i imigrirala je iz svoje bezimene zemlje u potrazi za srećom.

Bila je središta, dvadeset i četvrti septembar, kada je Pepeljuga proslavila svoj trideset i prvi rođendan. I dalje je bila mladolika i lepa. Sijala je kao vedre letnje zvezde gotovo nesvesna utiska koji svojom lepotom ostavlja na druge. Tog dvadeset i četvrtog septembra sedela je u svom iznajmljenom stanu u Londonu i palila svećicu na jeftinom kolaču od šlaga i keksa kog je kupila u pekari kad se vraćala sa posla. "Pa, srećan mi rođendan.", pomislila je, a zatim uzdahnula. Osvrnula se oko sebe, sabirajući utiske o svom životu u maloj podstanarskoj sobi u potkrovlju.

Kroz tanku zavesu provlačio se snop mesečine i svetlost vedre noći dajući njenoj sobi magičnu, plavu boju. Pepeljuga je pogledala u prozor sa kog je bila oderana farba, a zatim u pauka koji se uselio u levi ugao plafona. Posmatrala je svoj mali kutak: stari luster, računar, prazni zidovi bez uspomena, jedan krevet i mali ormar. Život izvađen iz kofera. Život koji je vrlo lako moguće ponovo strpati u kofer. I seliti se. Uvek juriti posao, truditi se, dati sve od sebe, boriti se da preživiš, jesti da ne bi bio pojeden. Uvek biti sam. To je život u koferu.

Pored kreveta stoji mali noćni stočić. Posmatrala ga je. Sve što je moglo da sumira njen način života stajalo je na tom stočiću: prazna šoljica iz koje visi kesica Earl Gray's čaja, kutija cigareta, pajp i kesica trave. Mleko za telo sa mirisom kokosa. Kutija Ksanaksa. Knjiga Džordža Orvela "Niko i ništa u Parizu i Londonu". Sedam evra i pedeset centi. Pepeljara sa natpisom "Budapest Hotel". Crveni ruž za usne koji više i ne koristi. Rokovnik i olovka.

Zapalila je cigaretu i uzela rokovnik i olovku. Iscepila je jedan prazan list i na njemu napisala: "Mrzim svoj posao."

Zatim je još jednom snažno pritisnula olovku o papir i podebljanim slovima ponovila: "**Mrzim** svoj posao."

Ispod je čitko, sitnim slovima stavila napomenu: "Možda moj život i nema nikakvog smisla. Možda ničiji život i nema nekog smisla. Mi smo bezimeni. Možda je besmisao naš jedini pravi smisao."

Pepeljuga je mnogo radila. Budila se rano, dolazila je kući kada već padne noć, a posao joj je bio jednoličan. Ipak, i pored toga, bio je to zahtevan i stresan posao. Svakog dana radila je u

prostoriji sa devet žena od kojih su sve osim nje bile okupirane nemilosrdnom borbom za unapređenjem. Svakog jutra, budila se sa poznatim osećajem gorčine u grlu, želeći samo da spava i večno sanja. Ipak, ustajala je, penjala se uz oronule stepenice do svoje kancelarije slušajući istovetan glas sa razglasa kako izdaje naredbe:

"Radnik 142 poziva se da se javi u pisarnicu."

"Radnik 155 poziva se da se javi kod direktora."

"Radnik 445 poziva se..."

Kada bi razglas učutao, tišinu bezdušnog mrtvila prekidao je samo jednolični zvuk prese iz proizvodnog pogona ili svađa koleginica koje ne mogu da podnesu jedna drugu.

Svake večeri, Pepeljuga se iscrpljena vraćala u svoju malu sobu u potkrovlju. Na ulazu bi se obično srela sa Marijom. Marija je bila model za kupaće kostime. Njena karijera bila je skromna i ne bi se moglo reći da će Marija postići nekakav planetarni uspeh. Ipak, život joj je bio mnogo lakši nego većini, a zarađivala je više nego dovoljno. Međutim, njoj je dvadeset i šest godina, što je već mnogo za takvu surovu industriju kao što je modeling i bilo je krajnje vreme da preusmeri karijeru. Marija je to znala, ali nije želela da padne među bezimene robove. Htela je da se uda za bogatog plemića i zato je često posećivala kraljevske balove.

Pepeljuga, sa druge strane, nikad nije bila na kraljevskom balu. Ako je nekada to i želela, ta želja se u njoj već ugasila. Umesto zanosu o balovima i prinčevima, provodila je večeri uz veliku porciju pomfrita i ksanaks. Petkom bi ponekad prošetala ulicom, ako je noć bila vedra. Nedeljom uveče bi očajavala i maštala je kako ubija svog šefa, i šefa njegovog šefa. A tog dana, 24. septembra, na njen rođendan, maštala je kako pali svoju firmu i sve njoj slične kompanije koje su ljudima pojele živote i snove.

Mislila je da li da proslavi rođendan pušeći travu uz nekakav dosadan romantični film sa Fredijem Princom Džuniorom ili da otvori vino. Odlučila se za vino. Popila je jednu čašu, zatim drugu, a onda je nagnula vino iz flaše. Sladak ukus zaborava topio se u njenim ustima. Gledala je kako se grad plavi od vedrine neba kad je odjednom plameni bljesak obojio nebo u narandžasto. Vatra.

Čuli su se glasovi i pištaljke. Napolju su nemiri. Narod ponovo protestvuje. Asfalt gori. Urbana gerila je opet popizdela. A tad, u tom trenutku, popizdela je i Pepeljuga.

Obukla je crnu trenerku i crnu jaknu sa kapuljačom. Stavila je maramu preko nosa i otišla na protest. Znak anarhije ispisan svežim auto-lakom na obližnjem izlogu slivao se niz staklo. Policija je bacila suzavac. Pepeljuga je zažmurila i stavila maramu preko očiju. Bilo ju je strah. Nadala se da ovi ljudi u crnom nisu naoružani. Nije joj se činilo kao dobra ideja da bude u centru građanskog rata. Hiljade misli množilo se u glavi. Ona kao da nije umela da bude deo mase.

Stala je uz jednu grupu anarhista i ponavljala parole koje su uzvikivali. "Hoćemo pravdu!", vikala je Pepeljuga. "Pravda, jednakost, poštenje!", orilo se.

Neredi nisu trajali dugo. Masa se brzo razila. Nisu dobili ni pravdu ni jednakost, ali su ih umor i oči koje peku sklonili sa ulice. Anarhista koji je stajao pored Pepeljuge ponudio joj je cigaretu. Seli su na klupu, skinuli marame sa lica i pušili.

Posmatrala ga je: bio je to zgodan muškarac tamne kože, punih usana i dubokih, crnih očiju. Ruke su mu bile grube i ispucale. Verovatno je radio težak fizički posao, mislila je. Verovatno je i on emigrirao, baš kao i ona. Možda ima diplomu fakulteta kao i ona, ali niko nije hteo da ga zaposli na boljem radnom mestu. Zato sada, kao i ona, radi posao koji ga čini bolesnim i nesrećnim do kostiju. A sve to samo zato što se rodio u pogrešno vreme na pogrešnom mestu.

- Nikog nije briga koliko vrediš, ni koliko si pametan. - rekla je.

- Od naše pameti oni nemaju koristi, samo štete. - cinično se nasmejao.

- Zar je ovo jedini način da se izborimo za sebe: paljenje i rušenje? - pitala je.

- Za tebe to nije jedini način. Ti si lepa. - odgovorio je.

Pružio joj je ulaznicu za sutrašnji bal na prinčevom dvoru.

- Nisu svi plemići loši, naročito kada se zaljube u lepu devojkicu. Idi na bal, pronađi sebi bogatog mladoženju. Spasi se. - rekao joj je.

Pepeljuga nije želela na bal. Želela je da ode kući sa njim to večer. Međutim, pre nego što je stigla da ga pita za ime, anarhista je otišao. Ona je ostala da sedi na klupi sa ulaznicom za kraljevski bal u krilu.

Možda je on u pravu, mislila je. Možda je taj bal zaista njena zlatna karta sudbine. Uostalom, kakav bi joj život mogao biti sa mladim anarhistom bez stalnog posla, kreditom za stan i nameštajem iz IKEA-inog kataloga? Kakvu budućnost ima bezimena generacija koja je stavila čitav svoj život u kofer? Pepeljuga je zgrabila ulaznicu i stavila je u džep. Otići će na taj bal, mislila je. Otići će, a bal je sutra. Treba se pripremiti...

Ruke su joj drhtale od nekakvog apstraktnog straha. Nije znala ni čega se plaši kada ionako nema šta da izgubi. Čovek bi pomislio da su bezimena radnici već navikli na strah i neizvesnost. Ali, na strah se niko nikada ne navikne. Onog trenutka kad osetiš poznati drhtaj ruku i stezanje u grlu, kada osetiš nagoveštaj strašne panike koju razgoropadi i najmanja pomisao na neuspeh, tog trenutka znaš da će te snaga izdati i da ništa i niko više ne može da ti pomogne. Kad počneš da osećaš taj rastući, proždirući strah, znaš da nijedan krhki nerv u tvom telu neće moći da podnese težinu gubitka te jedne jedine životne šanse. I tad ćeš, po ko zna koji put, doživeti jednu malu smrt posle koje će se život nastaviti kao da se ništa nije ni dogodilo, i živećeš dalje. Živećeš dalje ni ne znajući da si već mrtav.

Ipak, neka lavovska snaga naterala ju je da krene na taj ukleti prinčev bal. Proklinjala ga je kao kiselo grožđe i grlila je svoj slatki limun fabričkog pepela i industrijske piljevine. Misleći o tome da su kraljevske žurke sigurno nadmene i dosadne, potpuno usiljene i glupe, govirila je sebi da će samo otići na taj jedan bal i da će se vratiti kući kao da se ništa nije ni dogodilo. Nije želela da se nada. Ipak, srce joj je poskakivalo od želje za životom. Dugo je šminkala usne i češljala kosu dok se ne izravna do savršenstva. Pod bljeskom mesečine videla je u staklu prozora u potkrovlju svoj novi lik, beo i plav, zastrašujuće lep i tako suvišan.

Obula je cipele sa visokom potpeticom, tankom kao da je od stakla, jedva hodajući u njima. Pravila je male korake ka vratima dvora na kom se održavao bal. Šta, očekivali ste konje i kočiju? Ne, išla je peške. Gegala je u neudobnim cipelama na štiklama kao patka. Stigla je na bal oznojana i sa razmazanom šminkom. Marija, model za kupaće kostime, već je bila u balskoj dvorani. Marija je nosila glomaznu periku poput moderne Marije Antoanete, „Versace“ torbu, duge akrilne nokte i brendiranu haljinu pripijenu uz telo. Pepeljuga je sagnula glavu spremna na očekivanu, potpunu predaju. Naručila je dupli viski, popila ga u dahu, a zatim naručila još jedan. Pušila je cigarete, jednu za drugom, pitajući se šta ona uopšte radi u svetu kom ne pripada i postoji li ijedan svet kom pripadaju ljudi poput nje.

Postajalo je sve neprijatnije. Nikakav mladoženja nije ni obratio pažnju na nju. Kako je ispala glupa! Na bal se ide sa takvim očekivanjima! Na bal se ide rasterećen, spreman za zabavu i sa mnogo više samopouzdanja. Balovi služe da se ljudi na njima provedu. Balovi služe za seks u bazenu, ispijanje koktela i šmrkanje kokaina. Pepeljuga nije bila moralista i ideja seksa u bazenu ili kokainske euforije nije joj se činila lošom, ali ona prosto nije pripadala tom svetu. Od kad je morala da brine o kiriji, računima i poslu, zabava je za nju postala nešto strano, nešto čemu nikako više ne može da se prilagodi. Pila je viski iza viskija, a i dalje je bila trezna. Odjednom je istrčala napolje i sakrila se u žbunju ispod glomaznih balskih zavesa, daleko od svih. Osećala je da će se slomiti. Osećala je da, posle toliko gorčine, ona više ne ume da pripada ovom svetu. Htela ne htela, ona pripada pobunjenicima i nema te sile koja će moći da je vrati nazad na put novca, makar joj upravo u tom trenutku milioni dolara pali na glavu. Ona mrzi novac. Zbog novca je toliko propatila i više ne može da ga posmatra drugačije nego kao zlog demona Mammona koji proždire ljudske duše i melje ih u dubinama svog pohlepnog želuca.

Tada, tačno ispod balkonskih vrata koje su se raskošno dizale iznad njene glave, Pepeljuga je odjednom začula glasove:

- Mora da izađe iz sobe, mora! Ništa me ne zanima! Sve ove žene su tu samo zbog njega. - vikala je kraljica majka.
- Ali vidiš da ne može, dečkić je drugačiji, pa šta sad... - govorio je muški glas, najverovatnije kralj lično.
- Biiird! - čuo se glas nekog mladića. Izgleda da je to bio princ. Pepeljuga se popela uz balkon i provirila u sobu.

Princ je sedeo na krevetu i gledao fotografiju neke ptice. Majka mu je bila besna, crvena u licu i spremna na sve da oženi svog sina. Kralj je bio nezainteresovan, te je levim okom posmatrao gradske dame čije su se siluete nazirale kroz providne balseke zavese.

- Koja bi se ionako udala za njega? - pitao je kralj.

- Nije bitno! Nije bitno! Neka zaslepljena, neka omađijana lepotom dvora. Neka koja bi dala sve za titulu princeze. Neka bezimena, vredna i radna, dovoljno naivna da misli da se rad isplati u ovom našem izopačenom sistemu. E takvu ćemo da nađemo i takvu ćemo da izrabljujemo. Celo kraljevstvo će joj biti na leđima, ali neće moći da vlada. Lepi princ će joj biti svake noći u krevetu, ali je nikada neće dotaći. Dok ona shvati da je princ samo naša marioneta, biće već kasno. -

- Proklela si i nadu bezimenih. Tim ljudima je nada sve što imaju. - rekao je kralj.

- Biiird! - oglasio se i princ, tek da pruži svoj doprinos ovom strateškom razgovoru.

- Ti samo ćuti! - obratila se kraljica majka svom sinu - Samo ćuti, budi lep i bogat, i sve će biti sjajno. -

- Molim te, izađi, daj mu malo vremena. - molio je kralj.

- Dobro, dobro...deset minuta...za deset minuta dolazim po tebe. Jesi li čuo?! - rekla je kraljica majka.

- Biiird... -

Tog momenta kada je kraljica majka izašla iz sobe, Pepeljuga se okliznula o balkonski stub i jedna cipela joj je spala sa stopala. Princ se trže i priđe prozoru. Video ju je.

- Lepa si. - rekao je - Bože, baš si lepa. - Pomazio ju je po kosi i rekao da bi noćas samo sedeo ovde i slušao muziku sa njom.

- Kako se zoveš? - pitao je.

- Pepeljuga. -

- Ja ću te zvati zvezda. Zašto imaš samo jednu cipelu? -

- Zato što ne umem da hodam kako treba. Ne umem da budem ono što je potrebno. Ne umem da... - ućutala je. Šta je uopšte mogla da kaže jednom princu?

Uzdahnuo je. Ni on nije umeo da bude ono što je potrebno. Pomazio ju je po obrazu kao da je oduševljen njenom zvezdanom haljinom. Nije ni primetio kad je kraljica majka ponovo upala u sobu!

- Štaaa?! - viknula je. Istog momenta, Pepeljuga se u panici sljuštala niz stub balkona i pobjegla trčeći na jednoj nozi. Pobjegla je pravo u svoju čađavu sobu u predsoblju i, ni ne skinuvši zvezdanu haljinu, legla je u krevet i pokrila se preko glave. Čekala je da njeno srce prestane da lupa. Crkveni sat odzvanjao je ponoć, a kiša je lagano počinjala da sipi.

Ujutro, u nedelju, Pepeljugu su probudila crkvena zvona. Nagoveštavala su venčanje. Pričalo se da se princ, uz blagoslov kraljice majke, ženi jednom gospođicom po imenu Marija. O venčanju je izmišljena čitava legenda. Naime, kako legenda kaže, dotična Marija je, bez ikakve krajnje namere, slučajno prošla pored prinčevog prozora i on je, čim ju je primetio, osetio ljubav na prvi pogled. Čitava armija bezimenih divila se ovoj legendi, sem jednog taksiste. On je tvrdio da je video kako kraljica majka kopa po mačijim govornima ispod prozora u potrazi za cipelom koju je nasilno gurala Mariji na stopalo. Marija je ponizno šaputala kraljici da to nije njena cipela i da je čak tri broja manja, ali ambicija je bila jača od bola. Ugurala je svoj glomazni palac u tanki špic Pepeljugine cipelice.

- Eto! Eto! Niko nikada neće saznati! - govorila je histerično kraljica majka. Ipak, i pored ovoga što je tvrdio taksista, narod je želeo da veruje u bajku.

Veridba je bila proslavljena iste večeri. Pred očima silno uzbuđene javnosti, Marija se obratila svom princu:

- Zaista, ljubavi, ko bi mogao pretpostaviti da ćemo se ovako slučajno sresti u bašti, a ja čak ni nisam želela da odem na bal! Kakva fantastična slučajnost! -

Svi su očekivali odgovor velikog princa.

- Reci nešto! - cimnula ga je laktom kraljica majka.

On pogleda u majku, u Mariju, a zatim u kralja, pa ponovo u Mariju, uhvati rukom kosu kao da bi je najradije iščupao iz temena i izusti:

- Biiird. -

Kraljica majka se trže, počne da tapše pred zbunjenom masom i, da bi izvadila situaciju, ona podvikne orkestru: - Čuli ste ga! Svirajte „Bird“! Slavite ovaj veličanstveni dan! Besplatno piće za sve bezimene! -

Slavilo se do zore. Pepeljugu je ujutro probudio poznati alarm na noćnom stočiću u njenoj sobi u potkrovlju. Pjesma se još uvek orila sa trga Jednakosti i Slobode za koji se već govorilo da će biti preimenovan u Marijin trg. Očigledno je neko zaboravio da isključi autoplay. Muzika je svirala van bilo kakvog reda i žanra. Pepeljuga je napregнула uši da bolje čuje melodiju koja joj se učinila poznatom. Prišla je bliže prozoru i jasno čula jednu od najlepših pesama prošlosti. Autoplay na trgu je pevao: „Ustajte prezreni na svetlu...”

Pepeljuga je ustala i krenula na posao.

Snežna kraljica

Bio jednom jedan zao duh, zlobniji od svih drugih duhova.

Zloduh je sedeo na vratu Ive Gertronove. Iva Gertronova nije mogla da ga vidi, samo je osećala kako je njegova težina pritiska, stvarajući oštar bol koji se protezao sve do kosti i spuštao duž kičme. Duh je imao čudesne rogove, poput planinskog ovna, i crnu glavu mongolske ovce. U njegovoj ruci spavala je crvena zmija. Bio je obučen samo do pola, a gole grudi su mu bile oble kao kod žena i niko nije mogao sa sigurnošću da kaže da li je taj duh muškog ili ženskog pola. On se nikada nije smejao. Bio je to profesionalni jahač ljudskih vratova. No, Iva Gertronova nije mogla da ga vidi.

Iako je zloduh za Ivu bio nevidljiv, ona ga je itekako osetila. Njegovo prisustvo privlačilo je kao magnet svu odvratnost ljudske prirode koju je Iva doživljavala. Zbog toga se njeno srce korilo u led. A jednom kad se srce zaledi, čoveku postaje mnogo dosadno. To je bio slučaj i sa Ivom Gertronovom.

Tako je Iva jedne noći udahnula dim iz lule u kojoj je čučao jedan sasvim drugačiji duh. Čim je počela da ga udiše i usisava u sebe, taj drugi duh probudio se iz stogodišnjeg sna i pokazao se pred njom. Bio je plave boje i imao je tri narandžasta oka.

- Šta radiš, izopačeni stvoru?! - vikao je duh dok se izvlačio iz lule.

- Izvinite, ja... - mrmljala je Iva.

- Vi ljudi, stavljate u usta svaku prljavštinu koju vidite. Na kraju ćete sisati još i jedni drugima k...ma ništa, zaboravi. - govorio je.

Iva skeptično podiže obrvu.

- Ko si ti i zašto me budiš? - pitao je duh.

- Nisam znala da neko spava unutar psihoaktivne supstance. Da li ste vi onaj duh koji ispunjava tri želje? -

- Ne, ja sam jedan od onih koji ispunjavaju bezbroj želja, ali samo ako i vi učestvujete u njihovom ostvarenju. Moje ime je Papa Legba. -

- I živite u luli? - čudila se Iva.

- Živim tamo gde me traže. Zašto ste me tražili, draga? -

- Ali nisam vas tražila! -

- Ah, vi ste jahani! Jaše vas Bafomet! - viknuo je - Čekajte, čekajte, ko ste vi? U šta vi verujete? -

- Ja sam agnostik. - rekla je Iva.

- Važi, a ja sam duh. Objasnite to malo podobnije. -

- Verujem u Boga i život posle smrti. Ovaj svet je pakao kog će se naš duh osloboditi kad nauči lekciju zbog koje je poslat o zbog koje se svaki put iznova po kazni reinkarnira u biće bola i ropstva. -

- A kako ste zamislili da naučite tu lekciju? -

- Ne znam. - rekla je. - Bog će mi reći. -

- A kako razgovaraš sa Bogom? -

- Nikako. Čekam da mi se obrati. I živim po njegovim pravilima. -

- Čekaš, dakle...znaš li koliko nelogično to zvuči jednom duhu? Mi smo ovde, spavamo po lulama, ispod kreveta, u zečijim rupama i iza pogašenih televizora i dovoljno je samo da nas pozovete. Vi nas pozovete, mi dođemo. Mi vas slušamo. Mi pljujemo vatre raznih boja i plešemo satima da donesemo obilje u vaše živote. A šta vi radite? Ćutite i čekate. Čekate boga lično. Da li je nekome od vas ljudi nekad palo na pamet da nešto preduzme? -

- Pa, jeste. Dizali smo bune i pravili revolucije. Ali nikad ne ispadne dobro. Pa pomisliš: možda bi trebalo da ponovo pronađem boga... -

- Dobro, a gde ćeš ga naći? -

- U srcu. - rekla je.

Plavi duh je počeo da se smeje.

- Ha! U srcu! Dobra si! Duhovita si, to mi se sviđa. -

- Ne znam stvarno šta je tu smešno... - vređala se.

- Smešno je to što vas duhovi jašu, a vi ćutite. Suština duhovnog života je skrivena od vas, potureno vam je kukavičje jaje o trpljenju i apatiji. Sačuvali ste ideju o životu posle života, odričući se snaga duhova koji hodaju po zemlji. -

- Ma to ne postoji! - viknula je Iva.

- Ne postoji, a ti upravo pričaš sa njim. - rekao je duh. - Znaš li, dok vi čekate, vaši veliki vladari koriste duhove, natakli su im rogove i plešu sa njima oko zlatne vatre, a vi ste okovani u led...i oni kažu "ono što je gore jeste kao ono što je dole"...i oni veruju u to, ali samo do određene

granice, to jest, ono što je dole može da se popne, ali samo ako je u pitanju beli muškarac voljan da bude dvopolno biće, takoreći da po potrebi bude žena, ako me razumeš... -

- Ti si konfuzan duh. - odmahнула je glavom.

- Stvar je u tome da je duhovnost o kojoj mi pričaš samo polovina istinskog duhovnog života koji je pred tobom. Poznata ti je samo ona polovina o drugom životu. Druga polovina, o ovom životu, ona je potpuno skrivena iza crvenih zavesa privilegovanih. Imaginarni bog koji ti je dalek čak i kada misliš da ti je blizak...on je većini vas toliko dalek da svet zaista i postaje pakao kakvim ga smatrate. Takoreći, ako bi se duhovni život sastojao od vere i magije, a duhovno učenje od religije i filozofije, vi ste od svega uzeli samo po pola. Religija bez filozofije je dogma. Vera bez magije je živi mrtvac. Ako hoćeš da razvijaš um, bavićeš se filozofijom. A ako hoćeš da razvijaš duh, bavićeš se, naravno, magijom. -

- Ali, to je tako primitivno i glupo! - bunila se Iva.

- Dozvoli da ti podobnije objasnim. Godine 1118. osnovan je poseban red vitezova Hrista. To je bila moćna organizacija bankara i trgovaca menicama, poznata po svom bogatstvu ili, bolje rečeno, svojoj sposobnosti sticanja bogatstva. Ti vitezovi bili su poznati kao Templari. Templari su bili vitezovi sa jednom jedinom misijom: da čuvaju Sveti Gral. Postoje oprečna mišljenja o tome šta je Sveti Gral. Izvorno, to je pehar iz kog je Isus pio na tajnoj večeri sa apostolima. Prema nekim izvorima, tvrdi se da je Gral upravo judeo-hrišćansko blago, odnosno, novac kao takav. Den Braun se jednom našmrkao kokaina i ispričao da je u pitanju tajna o nastavku Isusove loze. A duhovi su, budući da na Zemlji borave u proseku 8962 godine, razvili sopstvenu teoriju o Gralu.

Naime, sam pehar u našoj teoriji igra određenu ulogu. Mnogi od nas tvrde, iako ja lično nisam svedok takvih događaja, da je Hrist sa apostolima praktikovao poseban ritual ispijanja krvi žrtvovanih životinja na poslednjem okupljanju svojih apostola poznatijem kao tajna večera. Hrist i apostoli bili su prvi koji su shvatili moć magije i vere. Magija bez vere je isprazno trošenje energije. Vera bez magije je apatija i mrtvilo. Ali zajedno, njihova moć ujedinjuje život duha i život materije, pun potencijal oba života, ovaj i onaj svet, čoveka i boga, čoveka i životinju, boga i životinju. To je zapravo pravi smisao reći da je "ono što je gore zapravo dole" i obrnuto.

Sveti Gral je tajna o izvornoj judeo-hrišćanskoj religiji. Ona je i dan danas strogo čuvana tajna od strane modernih vitezova templara poznatijih kao masoni. To je religija koja podseća na moderne religije koje su nam poznate, ali krije nešto mnogo dublje od toga. Da, postoji život posle smrti. Da, postoji duša koja se odvaja od materije nakon smrti. Naravno, postoji Tvorac. Ali, postoje i druga božanstva.

Postoje duhovi koji hodaju ovim svetom i sa kojima se, pomoću ritualne magije izvedene na temelju istinske vere, može stupiti u kontakt. Jednom kada čovek stupi u kontakt sa duhovima,

oni mu mogu ispuniti bezbroj želja. To je moć kakvu ni jedan sledbenik zvaničnih religija ne može ni da zamisli...

Sveti gral je upravo to: drevna tajna o načinima stupanja u kontakt sa božanskim. I saznanje da izvorna religija nudi spas i blagodat ne samo u onom drugom, zagrobnom životu, već i u ovom. -

- Zvuči neverovatno! - rekla je Iva.

- Tvoj skepticizam je tvrdokoran. Naravno, postoji samo jedan problem kod naših modernih templara. Prvo, za njih je sticanje novca isto što i vrhovna mudrost. Oni veoma poštuju inteligenciju i nauku. To samo po sebi nije loše. Problem je samo u činjenici da je njihova mudrost lišena svake empatije. Dakle, zaradi novac bez obzira na sve. Pojedi da ne bi bio pojeden. Više vredi laž koja zarađuje od istine koja je u dugovima. Za njih, postoji rob i postoji robovlasnik i to je prirodni poredak stvari.

Takođe, žene baš nisu omiljene u njihovim krugovima. Njihov vrhovni bog, Bafomet, jahač robova ili jahač onih koji pate, je dvopolno biće. Vitezovi smatraju da muškarac može, po želji, da bude i žena. On ima otvor koji mu je za to potreban. Sa druge strane, žena nema potreban alat da bude muškarac. Tako da, kada je reč o dostizanju božanstva, žena baš i nema neke šanse i potrebna je samo za oplodnju. Jedine boginje u njihovoj izvornoj religiji kojima ukazuju čast su boginje plodnosti. -

- To je isuviše okrutno. - rekla je Iva. - Zbog čega duhovi rade za dobrobit takvih bića? -

- Stvar je u tome da živi ljudi komuniciraju sa bogovima putem duhova umrlih. Umrli treba da pomognu određenom broju ljudi i na taj način dokažu da su se očistili od zla. Jedino kao čiste duše oni mogu preći reku koja odvaja svet živih od sveta mrtvih. Dok god ne dokaže svoju čistoću, duh će nemiran lutati zemljom. To ti govori da zemljom luta mnogo nečistih duhova koje svaki zlotvor može iskoristiti za svoje potrebe...

- A gde su duhovi koji čine dobro? - pitala je.

- U tome je i stvar! Čekaju da ih pozovete. A vi to ne činite jer ste seronje. A i kad ih prizovete, želje su vam sebične, priglupе i egocentrične. A da ne govorimo o tome koliko su naivne. Najveći broj magičnih rituala usmeren je na, nećeš mi verovati, privlačenje muškarca! I to jednog! Urnebesno smešno! -

- Šta hoćeš da kažeš? Da treba da budemo kao moderni vitezovi, da tražimo samo moć i novac, da sejemo žrtve kao kuga i hranimo svet bedom i patnjom? Uostalom, duhovi su osvetnici. Oni će, u jednom trenutku, tražiti od vitezova da plate za sve ono što su dobili. -

- Ima i drugih načina da se dođe do duhova, ne samo tajnom Grala. Na istoku postoji nešto što se zove Vlaška magija. Vlaške veštice, sa užarenim ugljem u rukama i grobnom prašinom u očima,

mešaju drevnu magiju sa pravoslavljem. To je moćni koktel krsta i krvavih rogova paganskog bika. One znaju drevnu tajnu... - šaputao je duh.

- A na zapadu? - pitala je Iva.

- Na zapadu je to Duh crne Afrike umotan u šareno ruho Haitija. Moćni Voodoo. -

- Vudu magija? - iznenadila se Iva. - Ali oni veruju u Zombije i leteće ljude. -

- Vudu filozofija satkana je od fantastičnih legendi koje zaista liče na paganske bajke. Ali, vudu je mnogo više od toga. To je jedinstvo boja, mirisa i misli u čudesnoj smeši duhovnog uzleta. Voodoo je način da se gospodarima vrati ono što su nam dali, a to je patnja. "Ono što je gore neka bude dole", zar ne? -

- Ali, to je opasno! - viknula je.

- Opasno je samo za one čije su ruke do laktova u krvi. I za seronje, naravno. - reče duh. Pogledao je na sat, a zatim brzo zgrabio lulu. - Jebote, gledaj koliko je sati! Moram da se vratim.

-

Čim je to izgovorio, on uhvati desno stopalo i zavuče ga u lulu. U trenutku, lula ga je usisala u sebe.

- Ali čekaj, kako ću... - pitala je Iva, ali je bilo prekasno. Duh je već otišao.

Iva Gertronova je nakon ovog događaja često pušila DMT, ali se plavi duh nikad više nije vratio. Umesto njega, na njenom vratu ponovo je sedeo Bafomet i jahao.

Bio je 7. avgust, 2017. godine, kada je kiša prestala da pada. Suša je bila nepodnošljiva. Severna hemisfera je gorela u plamenu, a temperatura vazduha bila je veća od 45C. I tada je Iva odlučila da zamoli duhove za pomoć.

Napravila je oltar na čijim su se krajevima nalazila dva srebrna svećnjaka sa belim svećama. Dve stare filigranske kašike sa rubinima i smaragdima stajale su pored tri pehara. U jednom peharu bila je smirna, u drugom voda, a u trećem van-van ulje. Ispred je stajala flaša sa rakijom od višnje, raskošna srebrna ogrlica i sveže zapaljeni tamjan. Skroz u dnu oltara ponosno su se izdizali kozji rogovi. Iva Gertronova sedela je ispred oltara i tresla se. Oči su joj se usijale, a lice joj je postalo blede i gotovo providno poput leda. Uzela je papirić i na njemu napisala: "Sveti Loa Hudu, brate, učini nešto, nemoj da si peder. Znam da smo mi krivi za klimatske promene, ali utišaj ovo prokletu Sunce. Znaš, ova država je usrani wc, a naša elita su govna. I pucala bih ja u govna, ali raspršiće se i ispraskaće sve oko sebe. Ti valjda, ortak, znaš kako treba sa govnama. Nosi ih negde, pođubri nešto. Da budu od koristi. I pogasi televizore. Naročito one emisije o poznatima. Ne mogu više da gledam Adel i jebenu Bijonse. I Džastin Biber...jebote, Džastin Biber...pa da...tako. Amin."

Čim je to napisala, Iva je uzela taj papirić i srolala ga u oblik slamčice. Zatim je po oltaru prosula kokain i napravila lajn. Stavila je papirnu slamčicu u nos i ušmrknula. I tada je otpočela ritualni ples sa duhovima. Pet boja i petnaest očiju plesali su sa njom u ritmu tam tam bubnjeva. Plesala je do zore, a zatim pala od iscrpljenosti. Ritam tam tam bubnja zamenila je balada pink floyda. "Just nod if you can hear me...", čulo se iz zvučnika. Iva je, potpuno gola, namazala svoju kožu uljem od tamjana i kedrovine, a zatim otvorila prozor da pozdravi jutro.

Čim je otvorila prozor, imala je šta i da vidi. Osmog avgusta 2017. godine u 5:23AM pao je sneg.

Iva Gertronova pomisli kako je Loa Huđu skroz kul lik.

Sneg je padao sledeća tri dana. Za vratom Ive Gertronove nije jahao zloduh. Radio stanice su prestale da puštaju lošu muziku. A onda se desilo nešto neverovatno: ono što je bilo dole došlo je gore, a ono što je bilo gore, palo je dole i lice sveta promenilo se u potpunosti. Došlo je vreme slobode.

Što se tiče Ive, njene zasluge ostale se bez nagrade. Iva Gertronova završila je u psihijatrijskoj instituciji jer je tvrdila da je prizvala sneg. Na psihijatriji je dobila neobičan i podrugljiv nadimak koji ju je doživotno pratio. Zvali su je - Snežna Kraljica.

Uspavana lepotica

„Dying, sleeping —that's all dying is—
a sleep that ends all the heartache
and shocks that life on earth gives us
— that's an achievement to wish for.“

Shakespeare's „Hamlet“

Jutra su najgora.

Ponedjeljak, utorak, sredi, četvrtak, petak. Buđenje je teskobno, mučno, prazno, nalik buđenju u paklu. A buđenje u paklu u svemu je nalik buđenju u mestu kom ne pripadaš, u vremenu koje proždire samo sebe.

I sva jutra su takva. Crna, zagušljiva i sa dahom zle slutnje nadolazeće budućnosti. Sva osim, naravno, nedelnog jutra.

Bila je nedelja, 27. avgust, 2017. godine, tačno 9AM.

- Dobro jutro! - vikao je princ Filip dok mi je spuštao vlažan poljubac na obraz. Probudila sam se gledajući u njegovo izobličeno lice koje ostavlja bale na meni u trenutku kada sam najmanje raspoložena za bilo kakvo društvo.

Pokušavala sam da se setim svih sinoćnih događaja. Sećam se da smo igrali poker, da sam ostala bez love i ponudila ulog "u naturi". Dobio je fleš i pobedio me je. Onda smo uzeli kristalni met i otišli kod mene. Nismo imali kondome. Oh, kako divno! Ovo očajno, misionarsko, bezdušno tucanje na metu verovatno ću platiti i nekom glupom posledicom koja svrbi. C'est la vie.

Zovem se Roza. Za razliku od princa Filipa koji mi upravo stoji nad glavom i ne da mi da dišem, nisam oduvek imala novca. Radila sam za to. Propišala sam krv za ovo malo novca koji mi kaplje u pravilnim razmacima. I sad, umesto da se osećam smireno, sređeno i planiram porodicu, ja planiram samo nove načine da se bilo kako dignem iz mrtvila otupljenosti, dosade i želje za večnim spavanjem.

Posmatram princa Filipa: lep je, mlad, bogat, vrlo poželjan. On je sin uglednih roditelja čije se mesto na dvoru podrazumeva. Pet godina ranije bila sam sumanuto i manijački zaljubljena u njega. Zašto, ne znam ni sama. Verovatno sam želela da se oslobodim svog dotadašnjeg života. Filip je imao nekoliko imanja i 50 hiljada u kešu i to je bio jedini razlog zbog kog se, u našoj bajci, princeza zaljubila u princa. Ali, nije bila stvar samo u novcu. Bio je to vapaj za spasom od savremenog sveta i svih njegovih manifestacija.

Naime, moja priča počinje tačno pre pet godina, kada me je princ Filip odgurnuo od sebe i kada sam ostala bez ikakve nade da ću moći da radim posao koji volim ili živim život slobodnog čoveka. Zaposlila sam se na dvoru kao telefonski operater.

Naime, ovo moram malo bolje objasniti. Živim u zemlji koja se zove Daleko Kraljevstvo i njome vlada kralj Stefan. To je savremena, parlamentarna monarhija. Nažalost, stopa nezaposlenosti i siromaštva u njoj je visoka i čovek jednostavno nema izbora sem da se uvlači u dupe Lordovima Dalekog Kraljevstva i samom kralju Stefanu da bi opstao na okrutnom tržištu biznisa, politike i ljudskog mesa. I dok se običan čovek bori sa drugim običnim ljudima za opstanak, Lordovi kradu tuđe zlato i kriju ga ispod dušeka, zašivaju ga u jastuke i guraju ispod tepiha. Kada nakupe dovoljno zlata, oni ga predaju kralju Stefanu. Za sebe zadržavaju svega mali deo zlata, a i to krišom od svevidećih očiju kralja Stefana. Kada bi kralj znao da Lordovi zadržavaju deo zlata za sebe, izbacio bi ih sa dvora i strogo kaznio.

Dalji put zlata je prilično neobičan. Naime, kada me je kralj Stefan pre pet godina izvukao iz blata i doveo na dvor, ja sam se, poput svakog prostog čoveka, zapitala šta će bilo kome toliko zlata. A onda sam saznala. Kralj Stefan najveći deo zlata prinosi kao žrtvu Velikom Faraonu, vladaru sveta. Veliki Faraon nije ljudsko biće i ni malo ga ne zanima zlato kao takvo. On se zapravo hrani ljudskom patnjom. Velika količina otegotog bogatstva koju Faraon prisvaja znači da mnogo ljudi ostaje bez ijednog jedinog novčića, zbog čega ljudi pate, stvarajući tako hranu za Faraona.

Ovde postoji još jedna interesantna stvar. U Dalekom Kraljevstvu, dvor nije siromašan. Siromašan je samo narod. Zato Faraon mora da iznađe drugi način da bi i ljudi na dvoru patili. Zato, on ljude na dvoru deli da dve grupe: vlast i sluge. Ja, naravno, spadam u sluge. Za sluge važe stroga pravila. Oni uvek moraju da izvršavaju sva naređenja Lordova. Sluge moraju biti poput robota: ćutljivi, kruti i vojnički poslušni. Mimo radnog vremena, koje je vrlo često produženo, svaki sluga mora da bude potpuno neprimetan. Nikakvi hirovi, kreativni izlivi, ni bilo kakav akt koji se može protumačiti kao ćudan - nisu dozvoljeni. Ukratko, zabranjeno je ne biti apsolutno prosećan. Zato je na dvoru u našem Dalekom Kraljevstvu nemoguće čak i maštati.

Za vlast važe drugaćija pravila. Vlast je manje brojna od slugu i u neposrednom je kontaktu sa zlatom koje se prinosi kao žrtva Velikom Faraonu. Zbog toga, vlastima je dozvoljeno sve. Zbog lažne slike koju monarhija mora da održi u javnosti da se ne bi raspala, dozvoljeni hirovi vlasti dele se na javne i tajne. Droga i seks se konzumiraju tajno, a ono što je dozvoljeno javno su bezobrazne kolićine alkohola i bezazleni ispadi sa ciljem da utole onu poznatu i u narodu tvrdo ukorenjenu žeđ za skandalima.

Sluge su u boljoj poziciji od obićnog naroda. Osim što su više plaćene, nekada im je dozvoljeno da učestvuju u žurkama koje vlast organizuje na dvoru. Naravno, uslov prisustva žurci je da sluga u svakom trenutku zna svoje mesto i da u svakom momentu bude pripravan da služi kada neko od Lordova to od njega zatraži. U džungli monarhije i udobnosti njene sigurne vlasti ima

obilja, ali je sve toliko bezdušno i suvoparno usled gluposti i nedostatka mašte njenih podanika da se sluga više ni po čemu ni ne razlikuje od prosečnog roba, ali je isuviše zaslepljen zlatnim sjajem dvora da bi to primetio.

Zapravo, svi smo bili sluge. Jedino po čemu su se dvorani razlikovali od naroda bilo je to što dvorani još uvek nisu izgubili volju da vode ljubav i gore u strasti. Nasuprot savremenim tendencijama, dvorani su ostali verni tradiciji da muški polni organ treba da se dodiruje sa ženskim i pored samodovoljnosti usled postojanja interneta.

Nažalost, seks tradicionalnog dvorana isti je kao i Filiposeks – društveno prihvatljiv i umno zaostao. Gonjen nekakvom pogrešnom predstavom o seksu kao utakmici u kojoj je jedini cilj oboriti rekord, muškarac kvalitet seksa obično meri kvantitetom. Verovatno je i njemu samom nejasno kako ponavljanje nečega tako dosadnog može promeniti suštinu tog mučnog i bezdušnog procesa. Ali, opet, kao idiot, čini istu stvar iznova i iznova očekujući drugačije rezultate.

I zaista, Daleko Kraljevstvo i nije ništa drugo do kraljevstvo gluposti, foliranja i lošeg tucanja. Osnovni princip našeg postojanja je nedostatak mašte. Stvoreni smo iz siromaštva uma, bez sanjalačke i stvaralačke inteligencije koja bi nagonima dala neki poseban ukus, i kao takvi, bezglavo srljamo za lovom. Za to vreme se svaka praznina zapušava litrama i litrama vinjaka i kajsijevače koja je možda bila i šljivovica, ali niko nije primetio razliku.

U takvim okolnostima, zanosila sam se idejom da se moram dokopati vlasti po svaku cenu. Prošlo je tri godine mog služenja kada sam se, ustiju punih besa i duše zacrnjene gorčinom, zaklela da nikada više nikome neću biti sluga. To je bio magični trenutak kada sam se pogledala u ogledalo i videla svoju umobolnost: u meni je rasla volja za moć po svaku cenu. Dobila sam sindrom Kleopatre. Sa suvog peska svog malog Egipta, gledala sam u veličanstveni Rim želeći ga iz sve snage i svom dubinom svog bića.

Ali, jedna stvar je u svemu tome bila nejasna: gde je i šta je bila moć? Za razliku od ustaljenog mišljenja, moć nije bila samo novac. Filip je imao novac pa je opet bio smešan. Moć je nešto neopipljivo, nešto izvanzemaljsko, nešto što jednostavno osetiš gledajući u stopala svih onih koji dodiruju tron. I dok su druge žene sanjale o belim venčanicama, ja sam sanjala o prećutnom i dobro naplaćenom tucanju u hotelskoj sobi sa direktnim otelotvorenjem moći koje me može povesti u Rim.

Nažalost, Neron je spalio Rim, a ja nikad nisam bila Kleopatra. Bila sam, u najmanju ruku, smešna. Osim toga, da bih bila Kleopatra, morala bih da budem naročito lepa, a ja to nisam bila. Zatim, u celoj zamisli naročito je važna i pozadina, to jest ono što poznavao iluzije nazivaju background. Kao na fotografiji, velika je razlika u tome da li se lepotica u kupaćem kostimu nalazi okružena palmama ili okružena snegom. U prvoj varijanti ona budi želju, a u drugoj podsmeh. Kod mene je background bio jeftin i neukusan. Praktično je nemoguće dovesti otelotvorenje moći u buđavu dvorsku sobicu jedne sluškinje jer je ona jedino što imaš da ponudiš. Na svu sreću, celo naše kraljevstvo nije bilo daleko od jeftine i neukusne sobice, a

otelotvorenja moći u Dalekom Kraljevstvu baš i nisu nešto što bi se moglo nazvati bogovima i vladaocima velikog Rima. U našem kraljevstvu je sve što sam zamislila izgledalo kao izuzetno duhovita karikatura. Poput loše obrađene fotografije u fotošopu, background je jeftina soba u nekom seoskom motelu koji se zove „O'tavern“, naš Cezar je lokalni psić koji se nije očešao ni o kraljev mali nokat i koji se svake noći moli bogu da ga kraljevi doberman ne oteraju nazad u blato odakle je i došao. A naša Kleopatra? Naša Kleopatra ima salo na stomaku, jeftine plastične nokte i čipkasti push-up grudnjak brenda „Mao ling chi“. Magareće mleko videla je samo u „Avon“ brošuri kod svoje koleginice koja, osim kozmetike, prodaje još i bižuteriju i životno osiguranje. Na ovoj našoj fotografiji, Cezar osvajač verovatno ima ožiljak od operacije slepog creva zbog koje je mesec dana kukao dok mu je žena kuvala pileću supicu i donosila mu je u krevet. Kakva moćna, veličanstvena Rimska Imperija!

Znate onaj trenutak kada je nešto toliko izopačeno da pomislite: pa, zašto da ne? E baš to mi se dogodilo. Nemirna i puna očekivanja, ušla sam u dvor u terminu popodnevne zabave. Trgnula sam čašicu šljivovice koju su mi dali i razgledala okolinu. Okolina je bila naročito raskošna. Pravi kraljevski ornamenti izvijali su se po visokom plafonu dajući dvoru atmosferu drevne veličanstvenosti. Jedino što je u celoj toj slici kvarilo idilu bila su jeftina gospoda i još jeftinije dame, te čudan, moderan natpis koji je visio iznad ulaznih vrata. Na njemu je pisalo: „welcome to the machine“.

Sela sam i posmatrala situaciju u potpunoj tišini. Nema ničega što prava gospoda cene više od mudrog, ženskog ćutanja. Nažalost, ovo nisu bila prava gospoda. Ovo je bio detinjasti haos poroka. Iako se inače sve činilo poput kaste i muškarci više hijerarhije se generalno nisu mešali sa ženama nižeg nivoa, na dvorskim žurkama je sve bilo dozvoljeno. Tako je Veliki Vojvoda, inače nepristupačan, slučajno okrznuo svoju šaku o moje koleno. Posle dve litre vina koje je sasuo u sebe, počeo je da flertuje sa mnom prilično otvoreno.

Sutradan sam otišla kod Velikog Vojvode, misleći da je sve sasvim jasno i da je dovoljna samo jedna reč da bi igra počela. Možda bi i ta jedna reč bila suvišna, možda je trebalo da igra počne sasvim nemo. A, na kraju krajeva, nije ni bitno šta govoriš. Jednom kada ideja o seksu instinktivno proključa, muškarac ni ne sluša šta žena govori, a ni žena ne sluša njega. Komunikacija se odvija na nivou koji je intenzivniji i razumljiviji od reči. Na žalost, Vojvoda se, iako petnaest godina stariji od mene, nije naročito snašao u toj igri. Naime, našla sam se na stolici sramote, sedeći preko puta jednog Cezara koji nije umeo da igra svoju ulogu. Snebivao se, crveneo, blebetao u prazno, nemoćan da odbije ono što mu je ponuđeno. A želeo je da odbije, više od svega. Da bi sve bilo bolno uvredljivo kakvo i jeste, naš Cezar pobegao je brže nego što bi zdimio i najbrži miš.

Ali, ne treba se ljutiti. Nije to ništa lično. On je želeo samo malo da flertuje. Sav seks koji je želeo bio je verbalan. U predigru je spadalo diskretno i nenametljivo stavljanje do znanja da su žene bića sa kojima je i poslovna i privatna saradnja otežana. To je zato što su žene nekontrolisane, nedisciplinovane, lude, brbljive, vođene emocijama i glupe čak i kada to nisu. Ta

čudna, aždajolika bića zvana žene su u svakom smislu lošija. Zato sa njima treba biti pažljiv i odmeren. E tako je govorio moj Cezar!

Tako je, dakle, govorio naš junak, Veliki Vojvoda, pre nego što je popio čaj od nane i pobegao što je dalje mogao od opasnosti tog opasnog stvorenja među ženskim nogama. Posle ovog smešnog stvora bila sam duboko razočarana svime što je ikada dotaklo prostorije našeg dvora. I tada sam počela da se vraćam unazad, daleko unazad, sve do Filipa. Ne shvatite me pogrešno: osim što je upražnjavao seks kao da ga je iz dna duše mrzeo, princ Filip je bio sasvim okej. Bio je to inteligentan momak, sitnih očiju i nesigurnog držanja. Bio je visok i vitak, tamne kose i kože i pomalo stidljiv. Bio je sklon drogama i alkoholu, ali i dalje prilično miran i okej momak. Ako izuzmemo činjenicu da je bio neverovatan licemer. Posle noći na metamfetaminu, rakiji i seksu, vratio se kući kod mame da pozira na popodnevnoj čajanci i ljubazno šapuće nežnosti svojoj leđi Meri. Da, Filip je bio sasvim okej, ako ignorišemo činjenicu da je on jedna velika uvreda aristokratiji i svemu što je ona ikada predstavljala. Zbog takve aristokratije spremni ste da se večno zaljubite u socijalizam i povedete narod u pohod na giljotiniranje tih i takvih ameba koji sisaju dvorsku sisu ne radeći ništa, čak ni ne razmišljajući.

Bila je nedelja, 27. avgust 2017., 9:30AM. Gledala sam čas u svoj odraz u ogledalu, čas u princa Filipa. Pitala sam se gde sam. On je pio jaku, crnu kafu i stavljao travu u pajp. I dalje sam sluga. I dalje mrzim svako jutro koje me tera da i dalje postojim. Dala sam svoju mladost, svoj život dvoru i kako mi je dvor uzvratio? I dalje sam sluga, na još nižoj poziciji nego što sam bila. Smanjuju mi platu. Seku troškove. Spašavaju budžet. Otimaju mi sve što imam u životu, gaze po svemu što im je pruženo, sve zarad profita. Zarad zlata. Zarad ljudske patnje kojom se hrani Veliki Faraon. Lupam glavom o zid. Filip odlazi u wc. Filip piša. Spasi me, prinče, mislim. Spasi me od svih Kraljeva, svih Lordova, Faraona, Vojvoda. Princ Filip i dalje piša. Ispisuje svoje ime i titulu šarajući urinom po unutrašnjosti wc šolje. Izlazi iz toaleta ne spuštajući dasku i kaže: - Ova trava je teško sranje. - Princ Filip je jedan od njih. On me neće spasiti. Moj život je rijaliti šou i nema izlaza.

Rekla sam Filipu da moram da idem na važan poslovni sastanak i gotovo sam ga izbacila iz stana. To mu nije naročito smetalo. - Ti me zovi kad budeš imala vremena. - rekao je i poljubio me na brzinu.

Čim sam se otresla Filipa i njegovog Filiposeksa počela sam da jedem. Rekreativno uzimanje droga je uvek tako delovalo na mene. Posle svake ture, usledile bi dve nedelje nekontrolisanog prežderavanja. Bilo je to kao da pokušavam da pojedem prazninu sopstvene duše. Užasna i vrlo glupa navika. Ali, nije više bilo ni bitno. Jedva sam imala snage i da se ujutro umijem.

Navukla sam duks preko gornjeg dela pidžame i otišla po cigarete. Neočešljanu kosu sam samo uvezala u nešto što bi se najblaže moglo nazvati estetska katastrofa. Da nakaznost bude kompletna, na nogama sam imala papuče koje dame sa dvora ne bi obule ni da odu do svinjca. A

opet, kao da se Daleko Kraljevstvo, posle svega i može posmatrati bilo kako drugačije nego kao svinjac!

Na „Marlboro“ sam morala da čekam dobrih pola sata. Lordovi kralja Stefana pravili su još jednu žurku i naručivali su hektolitre alkohola, praveći zastoje na kasi. Jedan od njih me je srdačno zgrabio za ruku, drmajući je punih pet minuta, i pozvao me je da u šest dođem u šumu na open air party. Jedino što je bilo dobro u Dalekom Kraljevstvu bila je činjenica da se i najbogatiji i najsiromašniji slojevi društva provode na potpuno isti način. Potvrdila sam dolazak i - predomislila se u poslednjem momentu. U petnaest do šest sam sela u kočiju i mahnula kočijašu da vozi negde daleko, daleko od dvora dok se konj ne umori i ne posustane.

Bili smo daleko izvan kraljevstva kada je kočija stala tik uz stenovitu obalu okeana. Izašla sam iz kola i sela na liticu. Sve je bilo mrtvo. Čak ni voda nije disala svojim uobičajenim, dubokim nemirom. Sve je živelo bez ritma, bez mirisa, bez strasti, i nije čak ni stajalo već se kretalo unazad. Kao telo koje besciljno tone, sve me je vuklo nazad u propast. Sve me je vuklo u blato, u užase životnih kompromisa. Polako sam shvatala da ni Kralj ni Vojvoda, baš kao ni samo Kraljevstvo, nisu bili osobe. Bili su institucije. Pre pokušaja zavođenja Vojvode, trebalo je da mi bude jasno da niko i ništa ne može zvesti instituciju. Pred institucijom možeš samo da klečiš, zadovoljan Stokholmskim sindromom kog ti je pružila dok svi časovnici u tebi ne počnu da kucaju unazad. Ako i zavedeš osobu koja nosi titulu Vojvode, on će brzo ostati bez te titule, a tebi će ostati samo čovek. A kome treba samo čovek? U stanju u kom bi i bog jedva mogao da nam pomogne, običan čovek neće učiniti ništa osim što će živeti glupo i umreti još gluplje.

A koja je razlika između običnog čoveka i čoveka koji postaje institucija? Zar običan čovek, pitaćete se, nije bolji? Ne. Nije i ne ume da bude. Tako je jednostavno... Običan čovek se ne bori. On služi. On živi onako kako mora, umesto onako kako može. Nema ničeg goreg od čoveka koji se predao sistemu da mu služi na najnižoj grani prostog ljudskog bitisanja u nemoći i suvili besciljne egzistencije. Nema ničeg goreg od muškarca koji je predao bitku. Boj se bije do smrti, do neba, do krvi i ludila, do pakla i večnosti!

I to je bio poslednji krik borca u meni. Bila sam poslednji vojnik svetlosti, onaj koji je ostao sam i konačno se predao. Devojačka fantazija o velikom osvajaču koji će me spasiti raspršila se kao dim „Marlboro“, nestala je kao pravda pred vlašću, kao lova u rukama Lordova, kao Veliki Vojvoda posle popijenog čaja od nane. Ušla sam u kočiju i vratila sam se u grad.

I šta me je dočekalo! Daleko Kraljevstvo bilo je spaljeno do temelja! Jedan od Lordova kralja Stefana bacio je pikavac na suvo lišće i čitava šuma je planula, da bi se požar odmah proširio na celo kraljevstvo. Vatra je prožderala prvo Velikog Vojvodu i njegove podanike dok su pokušavali da ugase vatru. Druge je plamen uhvatio dok su pokušavali da beže, i to prvo one koji su se vratili u grad po lov, a zatim i one koji nisu imali po šta da se vrate. Open air party završila se katastrofom neslućenih razmera – šaka pomahnitih idiota razrušila je veličanstvenost drevnog dvora građenog vekovima. Vatra je bila samo logična posledica i

vrhunac destrukcije koja je već godinama puštala krv instituciji dvora, njenoj duši i njenoj tradiciji. Jedino što je ostalo bio je uključen radio, zakačen o jedan jedva preživeli bor , sa kog se čuo disk koji je preskakao:

„Kapi s oboda sada padaju na uže i gun

ja sam slobodan

a sa moga vrata viori šal od svile...”

Gledala sam u visoke zidine starog dvora, plaćući prodrmana poslednjim dopom vlasti. Za čim želim? Za institucijom koja je pokušala da ubije vreme? Za Filipom, Filiposeksom i metamfetaminom? Za zlatom i novcem što smo ga otimali i proždirali kao paraziti?

Ma jok.

Želim za državom. Ne znam zašto. Možda zbog onog što je mogla da bude. Možda bi ono što je ona mogla da bude ugasilo vatre i uspostavilo makar delimično pravilan poredak koji bi i dalje sisao novac i zlato, ali bi bar pustio tradiciju da diše onom svojom starom herojskom dušom jedne drevne legende. A možda i umišljam. Možda me još uvek „radi“ met, možda me „radi“ dop vlasti, a verovatno me „radi“ onaj LSD koji je na sebi imao sličicu Kleopatre koja, u zanosu, guta veliki Cezarov mač.

Popila sam sve pilule koje su se našle u dvoru, a da nisu izgorele u požaru. Ušla sam u glavnu salu i sela na tron, dotičući ono što mi je uvek bilo tako daleko. Hladni simbol moći ledio mi se pod nogama, crn od gara i izlizan vatrom. Njegova hladnoća bila je tako smirujuća...

E, to je to.

Šteta je učinjena. Nema povratka.

Sad samo treba spavati, spavati sto godina, spavati čitavu večnost...

Petar Pan

- Voz 455 upravo je stao na peron 7! - odzvanjao je razglas. Vrata voza su se otvorila. Udahnuo sam svež dah okeana pomešan sa farbom za brodove i pogledao u divlju šumu koja me okružuje. U njoj su, kao ukrasi božićne jelke, svetlucale nemirne vile. Sišao sam sa peronskog stepenika i upravo stupio na tle Nezavisne Zemlje Nedodžije.

Zadivljujuća priroda ove zemlje stajala je u suprotnosti sa divljim zloduhom kojim je je obavijena njena tek začeta civilizacija. Nezavisna zemlja Nedodžija je domovina Petra Pana, poznatog književnika koji je sa 19. godina napisao svoj genijalni roman "O odrastanju i smrti". Sa 20 godina, mladi Petar je poginuo i javnost ga nikada nije upoznala. NN lice, koje je posthumno objavilo roman mladog petra je misteriozni izgnanik koji sada živi u Nedodžiji.

Moje ime je Pit K. Novinar sam "Sanšajna", magazina o pop kulturi i životu slavnih. Dobio sam ekskluzivno pravo da intervjuišem NN lice koje je lično poznavalo mladog i genijalnog Petra.

Podne je tek prošlo i sunce je blago zašlo, kad sam stupio na prag neuredne brvnare, pun straha i ushićenja zbog čoveka koji me u njoj čeka. Očekivao sam da će imati cilindar, elegantnu tabekeru sa gravurom, gospodsko držanje i vino iz osamdeset i devete posluženo u srebrnim čašama.

Pod je škripao, a brvnara se je bila stara i neugledna. Predsoblje je bilo ispražnjeno, gotovo bedno. Grub muški glas šapnuo je kao da reži:

- Uđite. -

Poslušao sam ga i pružio korak ka sobi.

Ušavši, sledio sam se. Videvši osobu koja me je dočekala, video sam nešto što ni u snu nisam mogao da zamislim. Bio je to sivi, kanadski vuk, snažan i mišićav, obučen u crno odelo i uspravljen tako da stoji na dve noge.

- Ne plašite se. - rekao je - Ja sam samo starac. -

Lagano i pažljivo, pridržavajući se za štap, sipao nam je po viski, a zatim seo u stolicu i zapalio cigaretu.

Ponudio mi je cigaretu iz metalne tabakere na kojoj su bili ugravirani srp i čekić.

- Pokušao sam, znate. - govorio je dok je uvlačio dim - Pokušao sam i nisam uspeo. Ispao sam negativac, a pravo da kažem, ja tu Crvenkapicu nisam ni poznavao. Niti kozu i njenih sedam jarića Kozu je pojeo čovek, znate. Kozu je pojeo čoban, a devojčica sa crvenom kapom stradala je od čoveka više nego od vuka ili bilo koje njemu slične zveri. -

Nije mi bilo sasvim jasno o čemu priča.

- Moj čopor... - nastavio je motajući duvan u rizlu - Mi smo, znate, verovali u nešto. Možda nismo bili sasvim u pravu, ja sad vidim, da nismo imali jasnu sliku onoga protiv čega se borimo. Ali poraz je samo početak pobeđe. -

- Kako ste upoznali Petra? - pitao sam.

- Ah, veliki mali Petar. - rekao je - Radio je u fabrici automobilskih delova sa mnom. Za dva dolara na sat. Uveče je pisao. Njegov rukopis "o odrastanju i smrti" odbilo je čak četrdeset i četiri izdavača. Verujem da nisu ni pogledali njegov rukopis. Verujem da ih je mrzelo, ko još čita rukopise siromašnog momka iz fabrike? -

- Ko još čita? Četrdeset i peti izdavač? - pitao sam.

- Ma jok. Uzeo sam njegovu knjigu da je pročitam. Dugo mi je trebalo da ga ubedim, znate, on je bio uveren da je štivo bezvredno. Ubedili su ga. Jasno, ja sam stari vuk, i tačno mi je bilo jasno šta u toj knjizi ne valja. Znate, Pit, ljudi žele da veruju da je siromaštvo krivica siromašnih. Ako budu shvatili da je ono kuga koja jede cele nacije, to će uzdrmati temelje njihovog američkog sna. Ovako, ljudi rade verujući u sutra koje neće doći, verujući u svojih pet minuta, svoju nagradu. Oni provedu ceo život radeći za drugog, verujući u uspeh jednog dana. Taj jedan dan nikada ne dođe, čovek je ponižen, opljačkan, ali čvrsto uveren da je sam za to kriv i da se nije dovoljno trudio. Kuća snova mu je razrušena, ali je temelj netaknut. I tako on nastavlja da se trudi, da zarađuje novac za nekog drugog, pokušavajući da uštedi od bednog procenta koji dobija za svoj rad, da bi jednog dana postao taj neki drugi. Ko je neko drugi, i kad će doći taj jedan dan, niko ne zna. Ali temelji korumpiranog društva su i dalje netaknuti. Petar je upravo drmao te temelje. -

Nakašljao se od grubog duvana, a zatim nastavio.

- Uglavnom, tog dana, čini mi se da je bio petak, završio sam čitanje Petrovog rukopisa i uključio radio. Puštali su onu staru pesmu, ide nekako ovako: "Nisam mor'o biti dobar, biti prvi ili stoti, nije mor'o biti tvrđi, nije mor'o biti veći..." To je pesma o tipu kog je devojka ostavila i sad sedi i gleda porniće i dolazi do zapanjujućih zaključaka da nikome ne mora da se dokazuje... -

- Dobro, kakve veze ima to sa Petrom? - pitao sam.

- E pa tad mi je sinulo! Elektronsko izdavaštvo! Elektronsko izdavaštvo je svima dostupno i nikome ništa ne moraš da dokazuješ. - nasmejao se.

- Zanimljivo... - rekao sam zevajući. Razmišljao sam o tome kako da udesim članak. Urednik će ga uredno zafrlječiti u kantu ako bude čitao o siromašnom dečaku i njegovom drugaru vuku. Zver koja govori bi donekle i bila zanimljiva, ali ne čitaocima tabloida. Čitaoci tabloida vole seks, kokain i noćne klubove. Urednik isto tako voli još više seksa, još više kokaina i duplo toliko noćnih klubova. Tiraž od dvadeset hiljada primeraka je četrdeset hiljada dolara, a urednik sve to voli - puta dva.

- Recite mi detaljno, gospodine Vuče, kako ste se sprijateljili sa Petrom? - pitao sam.

- Kao što rekoh, moj čopor i ja radili smo u istoj fabrici sa ljudima među kojima je bio i Petar. Imao je 18 godina kada se zaposlio. Bez novca za studije, bez perspektive, došao je u tu fabriku mlad, naivan i željan života. Menadžerka fabrike, Marijana Sisi, više je ličila na kolonijalnu upravnicu ili zatvorsku čuvaru nego na lidera. Imala je crnu, krecavu kosu nalik na metlu. Svakog ponedjeljka išla je kod najskupljeg šminkera u gradu, a svakog petka kod frizera. Bila je opsjednuta svojom kosom. Kao za inat, svi njeni pokušaji da ulepša svoju robustnu kosu su propadali. Kao i ona, i njena kosa je starila. Mogla je da uspori starenje samo isisavanjem tuđe energije. Zato je iz dubine svoje trule duše, uživala u patnji svojih radnika, naročito u patnji mladih poput Petra.

A tek uslovi rada u toj fabrici! Ti poslovi bili su nedostojni i nas, starih, usamljenih vukova i otpadnika, a kamoli jednog dečaka kakav je Petar. Njegova pamet, njegov duh, dijamant nade i očekivanja koji se caklio u njegovim očima, sve je to trulilo i gasilo se u prljavom pogonu koji je smrdeo na naftu i lož-ulje. Posle dve godine rada, kada sam video da je dečak počeo da se guši i gasi u tim uslovima, pokušao sam da mu se približim. Rekao sam mu da planiramo pobunu. Bio je prestravljen. Ipak, nije nas izdao.

Dva dana kasnije, ujedinjeni čopor vukova stajao je ispred fabrike i uzvikivao parole protiv terora Marijane Sisi. Upali su među nas sa pendrecima i počeli da nas tuku. Sisi je stajala na balkonu zgrade kao na tronu i hranila se haosom koji je izazvala, zabacujući svoju jezivu kosu pod crvenu maramu da joj vetar ne pokvari frizuru. U jednom momentu, dunuo je snažan vetar i ošamario Marijanu Sisi, ukravši joj maramu. Crvena marama pala je u blato među pobunjenike. U tom trenutku pogledao sam gore i prvi put video užas na licu velike gospodarice. Krv oko nje nikad joj nije izmamila izraz užasa, samo pakosni osmeh. Ali vetar koji je pretio njenoj frizuri, to je već bio razlog da se Sisi ozbiljno zabrine. Uhvatio sam crvenu maramu i stavio je u džep.

Pod naletom sile, moj čopor i ja smo pobjegli u šumu.

Živeli smo kao izgnanici, ali smo spavali mirnije i budili smo se srećniji. Od crvene marame, simbola prvog straha gospodarice Sisi, napravio sam zastavu. Za manje od dva meseca, pridružio nam se mladi Petar. Tad mu je bilo osamnaest i po godina.

Petar i ja nismo mnogo razgovarali. On je bio jedini čovek među nama vukovima i još uvek se prilagođavao sirovoj duši divljine. Ipak, jednom sam ga slučajno uhvatio kako plače. Tad mi je ćutke pružio odbijeni rukopis. Rekao je da za njega nema izlaza. Nasmejao sam se i odgovorio mu da ni za koga nema izlaza.

Gledali smo se, mladi Petar i ja, ali nismo razgovarali. Bio je izuzetno ćutljiv. Činilo se kao da mu svaka reč krade energiju otimajući je od živog mesa njegove mladosti. Ćutao je kao da ga svaka reč košta barem godinu dana života. Štedeo se. Čuvao se baš kao da duboko u sebi nije bio svestan da je već mrtav.

Prve večeri nakon što sam dobio njegov rukopis, pročitao sam prvo poglavlje. Duboko me je pogodilo. Izašao sam iz jazbine, podigao glavu i rastuženo gledao u crni plašt noći. Veliki, okrugli mesec svetleo kao božansko oko. Noć je bila bela i svileni sjajna od mesečine. Mirisala je jesenja vlaga.

Dugo sam gledao u mesec dok nisam počeo da zavijam. Glas mi je bio promukao i dubok. Ličio je na riku više nego na pesmu. Bio je to zvuk čiste gorčine.

Ubrzo mi se pridružio i ostatak čopora. Pevali smo himnu o nepravdi, bez ijedne izgovorene reči, unapred znajući da ćemo biti proglašeni za kriminalce, izdajnike i neradnike. Znali smo da su nas osudili na smrt i laž. Na smrt, to i nije bilo strašno, to smo i očekivali. Ali laž nas je bolela. U trenutku kad budemo odlučili da večno ćutimo, neće biti nikoga da u naše ime kaže istinu. Osim, naravno, Petrove knjige.

Sutradan sam rekao vođi čopora, Crnom, da bismo morali da objavimo Petrovu knjigu. Crni je bio sumnjičav.

"A jesi li siguran da on nije špijun?", pitao je za Petra. Oči su mu se stiskale u izraz neoborive sumnje.

"Zašto bi bio špijun?", pitao sam.

"On je drugačiji od nas. On je stranac."

"Po čemu je drugačiji? On pati kao i mi."

"Pa, za početak, mi smo crni, a on je...ne znam...nekako siv.", tvrdio je vođa, "A zatim, naša koža je prekrivena krznom. Njegova je glatka. Naše oči su u boji crnog vina. Njegove su plave."

Nije bilo svrhe da kažem bilo šta. Shvatio sam da mnogi misle kao i vođa. Petar jednostavno ni ovde nije imao svoje mesto. Bio je sam.

On je zapravo bio svestan da se ne uklapa i da je sam. No, njemu to i nije bilo važno. A nije mu bilo važno iz jednog prostog razloga: on je znao da je već mrtav. Sva druga bića, pa čak i vukovi, i dalje su se nečemu nadali, verovali su da će voleti, smeјati se i putovati svetom. Ali ne i Petar.

Petar nikada nije odrastao, iako je u svojoj devetnaestoj već ostario. Poginuo je nekoliko dana posle svog dvadesetog rođendana.

Što se mene tiče, nisam imao mira u čoporu. Mnogo toga u strukturi našeg društva bilo je pogrešno. Mogao sam da živim sa tim, ipak, bio sam jak. Ali sam znao da mnogi neće moći da žive tim skućenim životom i da će Marijana Sisi, zbog naših glupih grešaka, na kraju pobediti. Tako je i bilo.

Bio sam već isuviše star da čekam novu bitku i zato sam otišao u Nedođiju.

Znao sam da će Sisi vladati dok sam živ i da neću dočekati ništa bolje od života koji sam živio u toj užasnoj fabrici.

I tako sam odustao.

Ali, objavio sam Petrovu knjigu. I to je nešto, zar ne? -

Stari vuk je spustio glavu, izvadio iz svoje tabakere još duvana i zapalio. Ponudio me je sa još vina.

- Nemojte se ljutiti. - rekao sam - Ali vaša priča...ona nije zanimljiva našim čitaocima. -

- Možda ni vaši čitaoci nisu zanimljivi našoj priči. - rekao je.

- Znao, u eri novca... -

- Eto! Era novca! U tome je sav problem i zbrka! Suviše volite novac. Ubili ste Petra zato što suviše volite novac. -

- Kako smo mi mogli ubiti Petra? - mrštio sam se.

- Vrlo lako. Svi ste ubili po jednog Petra - u sebi. - osmehnuo se.

Nisam znao šta da mu kažem.

- Pit, Petar u tebi je mrtav. Ali ti zaista kažem: u tebi još uvek živi vuk. U tebi živi onaj crni bog koji mrzi nepravdu i mnogo je besan. Probudi svog vuka. -

Dok je govorio, oči su mu bile krvave i užarene. U njemu je goreo sam živi pakao. Sledio sam se od straha.

- Gospodine, sve što trenutno želim da probudim je prodaja magazina "Sanšajn". - rekao sam trudeći se da delujem hladno i hrabro.

- U tom slučaju, ne bih gubio vaše vreme. - rekao je učtivo i pošao da me isprati. Pojurio sam ka vratima.

Učtivo sam se pozdravio sa besnim, starim vukom i potrčao. Srce mi lupalo od straha. Trčao sam dok nisam odmakao dovoljno daleko od vučje brvnare. Tada je moj strah utihnuo i ustupio mesto besu. Kako sam uspeo sebi ovo da dozvolim? Da doputujem u neku državu na kraju sveta, da bih satima pušio u društvu vuka koji govori i da za to ne dobijem čak ni kvalitetan materijal za članak! Ovako nikada neću dobiti nagradu za novinara godine! "Prooonadi vuuuka u seeebi blaaa blaaa"...kakve gluposti!

Hodao sam i nervozno šutao smeće koje mi se našlo na putu. Krenuo sam ka stanici, besan što sam protraćio dan. Tada sam primetio plavokosu devojčicu koja se svađa sa sopstvenom senkom.

- Ali...šta... - mumlao sam.

- Gospodine, dobar dan! - rekla je devojčica - Moje ime je Vendi. -

- Ali šta to radiš? - pitao sam.

- Svađam se sa svojom senkom. To je nekad korisno uraditi. Nekat treba čuti šta tvoja senka ima da kaže. -

- Ali kako? -

- Eto. Jednostavno tako. Senke su kao i vukovi. -

- Kako sad to? -

- Jednostavno. Nisu sve senke loše. A uvek je korisno čuti i drugu stranu. -

- Ali to nema nikakvog smisla! -

- Zavisi. Ako vam je cilj da dobijete mnogo novca, onda nema. Ako vam je cilj da prestanete da želite mnogo novca, onda ima. - objasnila mi je.

- Ali...ja sada ni nemam cilj! -

- Tako je i najbolje, zar ne? -

Odjednom, njena senka počela je da mi se smeje, podrugljivo i osvetnički. Potrčao sam ka stanici, želeći samo da stignem na voz i pobegnem iz ove ludnice zvane Nezavisna Zemlja Nedođija. A onda sam se probudio.

Kakav bolestan san!

To je od stresa, mislio sam. Pritisnut sam rokovima. Previše šmrčem. Ubija me ritam velikog grada. Previše droge. Nedovoljno seksa. Jebeš sve to, moram da izađem iz ove učmale sobe. U samici sam. Godinama sam u stanju neprestane jurnjave. Glava će mi eksplodirati. Uzeo sam jaknu i proverio džepove.

Mobilni? Tu.

Cigarete? Tu.

Kondomi? Tu.

Ekstazi? Tu.

Dolari? Tu.

Sve je tu. Otvorio sam vrata i krenuo.

Tek kada sam izašao, shvatio sam da sam zaboravio samo jedno - svoju senku.

Snežana

"Čovek je politička kurva."

Aristotel

"Izvinite na uvredi, kurve."

Fjodor Dostojevski

- Pogledaj je! Ko je ona, Marko? - govorila je kraljica gledajući kroz prozor dok je nervozno gurala zavesu u stranu.

- Snežana, Vaša Visosti. Niko bitan. - odgovarao joj je Marko, sluga i pripradnik službe državne bezbednosti.

- Mlada je. Lepuškasta. - rekla je kraljica.

- Ali ona nije ništa posebno. -

- Ali je šarmantna, čujem. -

- Pomalo. Opet kažem, ništa posebno, nije Vam nikakva pretnja. Nije dovoljno lepa da vam bude pretnja. Ona čak nema ni ambiciju da Vam bude pretnja. -

- Trenutno nema ambiciju. - govorila je kraljica. - A osim toga ambicija nije ni potrebna, sudbina se sama nametne. Da bi vladala, od žene se traži da zna samo dve stvari. Prva je da se tajne nikada i ni po koju cenu ne govore. Ni tuđe, ni sopstvene. Mislim da ona to zna. -

- A druga? - pitao je Marko.

- Druga je da nema kraljice bez kralja. Ona to još uvek ne zna, ali će brzo shvatiti. -

- Vi ste kraljica bez kralja. - smeškao se Marko.

- Molim te! - mrštila se. - Seti se pokojnog kralja. Uvek je bio džentlmen. Dama u njegovom prisustvu nikada nije stajala. Kada bi se u njegovom društvu našla neka žena, čak i obična seljančica, on bi odmah ustao i ustupio dami stolicu. Ne mogu da zaboravim onaj događaj kad je ustupio svoj tron Ledi Meri da odmori umorna stopala. Tako je obična Ledi Meri sedela u kraljevskoj stolici punih sat vremena. Degradirajuće! Ali on je bio gospodin, čak i po cenu degradacije. A onda sam ja došla na prijem. I stajala sam! On je sedeo na tronu, grčevito se držeći sa stolicu, a ja sam stajala. Pitala sam se kakav je to čovek koji je u stanju da pusti najlepšu ženu kraljevstva da bude jedina žena koja je u njegovom društvu ikada bila ponižena. A onda sam shvatila: nagon za odbranom teritorije je najjači nagon svakog zdravog muškarca.

Teritorija, vlastoljublje je najjači nagon, a ne seks! U to nema sumnje. Nisam verovala da će me ikada doživeti bilo kako drugačije osim kao pretnju svom prokletom tronu. Htela sam da mu kažem da može slobodno da se popiše po svom voljenom tronu, da nikome ni ne treba njegov tron i kruna, da se okrenem i odem, da pokažem da neću tolerisati uvrede mojoj ženstvenosti, ali nisam. Tad sam se naučila perfektnoj kontroli besa. Tim činom, trpljenjem tog čina, naučila sam sve što je potrebno da zna jedna kraljica. On je mene smatrao za opasnost. Držao me je pod kontrolom. Dozirano mi je dozvoljavao prisustvo na dvoru čije su kapije inače svima bile širom otvorene. Davao mi je da se očešem o tuđu moć, a čim bih postala opijena tom moći, odmah bi mi je oduzimao. I pri tom je od početka znao koliko sam ženski slaba na mušku moć. I onda smo jednom ostali sami. -

- I? - pitao je Marko sa osmehom bezazlene znatiželje.

- I ništa. Rekla sam mu da je kukavica! Miš, a ne čovek! I kako jedan miš može da bude kralj i bog ovakvoj ženi! I sevnula sam očima, da, da. Stajao je kod vrata, a ja sam prišla, usana zgrčenih od besa, i zahtevala da izađem. Rekla sam mu: „Ti nisi moj kralj!“ -

- Svako drugi bi u toj situaciji bio pogubljen na giljotini. - zaključio je Marko.

- Svako drugi, ali ne i lepa žena. Svi uvek na kraju popuste lepoj ženi. Naravno da mi je kralj tada prišao i da smo legli u krevet opijeni strastima. Nije mogao da odoli lepoj ženi. Samim tim je jasno zbog čega je Snežana toliko opasna. - govorila je kraljica sa smrtnom ozbiljnošću.

- Ali, Visosti, ona nije ni blizu lepa kao što ste vi bili! Vi ste bili boginja, ona je obična. -

- To nema nikakve veze. Lepota se ne dozira i ne kalkuliše, lepota je dovoljna samo u minimalnoj meri, kao prvi uslov. Na svih milion polja na kojima lepota zakaže, umnost zavlada.

-

- Visosti, došlo je neko drugo vreme. Vreme apsolutnog srebroljublja. Danas nikoga ne zanima seks. Slabo ih je briga i za lepotu i za umnost, i za žene uopšte. Danas svi vole samo novac. -

- Marko, Marko, Maarko...niko nikada nije zasićen seksom. - smejala se, a onda naglo poprimila izraz ozbiljnosti. - Da li si ti to rekao "danas je drugo vreme"? U odnosu na moje vreme? Da li ti to meni sugeriseš da je moje vreme prošlo i da sam stara? -

- Ne, Vaša Visosti, nipošto...ja...ne. - zbunio se, a zatim ućutao. Oblio ga je hladan znoj.

Usledila je neprijatna tišina. Kraljica je uzdahnula.

- I šta ćemo sa Snežanom? - upitao je Marko da promeni temu.

- Pogubite je. - rekla je kraljica.

- Visosti! Zaista nema potrebe! - bunio se Marko.

- Imaš li neki drugi predlog, Marko? -

- Budite diplomata. Dozvolite drugima da imaju mišljenje drugačije od vašeg. Dozvolite to i Snežani. Sve što ima legitimitet trebalo bi da ima i legalitet. Nazovimo to opozicijom. I pustimo opoziciju da govori. Pustimo Snežanu da govori i živi, čak i da bude politički aktivna. U trenutku kad od naših hiljadu podanika pet stotina i jedan bude bio uz nju, pozovite je na pitu od jabuka i pregovarajte. -

- Da li si ti normalan, Marko?! - vrisnula je kraljica.

- Uvek sam mislio da bi takav sistem mogao da funkcioniše u budućnosti. Znae, onako, kao neka nova post-grčka demokratija. -

- Ništa gluplje nikad nisam čula. - rekla je i ponovo pomerala zavesu krišom posmatrajući Snežanu kroz prozor. - Da li je ono Damjan sa njom? -

- Jeste. Ne bi mu bio prvi put. - odgovorio je Marko.

- Zaboga, ja sam ga postavila za načelnika državne bezbednosti, a on radi protiv mene! Zovi ga!
-

Za manje od dva minuta, Damjan, načelnik državne bezbednosti i zgodan mladi gospodin, stajao je pred kraljicom.

- Damjane, dragi Damjane, ne znam šta bih ti rekla... - mrmljala je kraljica kipteći od besa.

- Nisam učinio ništa protivzakonito! - Damjan se grčevito branio.

- A Snežana? Koliko dugo već šetaš po kraljevstvu sa njom? Koliko dugo već spavaš sa njom? Zar ti nisam našla prelepu ženu, da li je ovo stvarno neophodno? -

- Dečak se samo zaigrao, Visosti! - branio ga je Marko.

- On nije dečak, on je načelnik. I to vrlo popularan u narodu, zar ne Damjane? - govorila je, ovog puta odlučnije i glasnije. - On je neko ko ima uticaj da umilostivi kraljicu i svi gledaju u njega kao u boga i spasioca. Spašava ih od mene, zle žene! Tako to narod vidi! Da, da! Lepi Damjan može da popularizuje svakoga sa kim se pojavi u javnosti, a on se pojavljuje - ni manje ni više nego - sa njom! -

- Nisam ja kriv za Vašu reputaciju zle kraljice! - vikao je Damjan. - Ionako svi pričaju da ste ubili kralja. -

- Ubila kralja?! - zaprepastila se kraljica. - K-k-kako, molim?! -

- Pitom od jabuka. - odgovori joj Damjan.

- Pitom od jabuka?! - vrisnula je.

- Pitom. - potvrdio je Damjan.

- Od jabuka? - pitala je kraljica u neverici.

- Da. Sa cijanidom. - objasnio je.

- Isuse, vi stvarno niste normalni! - viknula je kraljica. - Volela sam kralja. Uostalom, svi znaju da nema kraljice bez kralja. On je bio dostojan nosilac svoje krune i svako bi bio ponosan da bude prva dama takvog kralja. -

- U to je teško poverovati. Svi kažu da imate bolesnu želju sa sečom glava. - govorio je Damjan već smireno, puštajući da nezadovoljstvo koje se iz njega provalilo prirodno teče.

- Pa ja sam žensko! Imam želju za sečom glava barem jednom mesečno. - pokušavala je da bude duhovita. Niko se nije nasmejao.

Usledila je još jedna duga i neprijatna tišina.

- Dobro, dobro, dobro. - rekla je kraljica odmahujući rukom. - Neće biti nikakvog pogubljenja. Odvedite Snežanu iz kraljevstva, dajte joj neko omanje imanje i neka mi se ne pojavljuje pred očima. A ti... - obratila se Damjanu - Ti...idi kući kod žene i ostani tamo! -

- Da, Vaša Visosti. - rekao je Damjan.

Obojca su klimnuli glavom i napustili prostorije dvora, krenuvši svaki svojim neodložnim poslom.

- Ali, Lovče, ne ostavljaj me ovde! - molila je Snežana klečeći isred Lovca.

- Ništa lično, mala. Dobio sam nalog od kraljice da te proteram iz države i ostavim ovde. Žao mi je. - rekao je Lovac.

- Ali, Lovče, ja...zovi Damjana! -

- Draga, on neće da dođe. Zar zaista misliš da bi ijedan muškarac žrtvovao svoju zlatnu stolicu zarad ovakve smešne farse kakvu ti sad praviš?! - objašnjavao joj je Lovac sasvim smireno.

- Ali...ja neću preživeti! - plakala je.

- Veruj mi, nikoga nije briga za to. Svako je odgovoran za sopstvenu smrt. Uostalom, evo ti zemlja. Bavi se poljoprivredom. Evo, daću ti nešto novca da kupiš par ovaca. Eto, čuvaj ovce i obrađuj zemlju. - rekao je pokazujući joj malo parče slaboplodne crnice tvrde kao kamen. Snežana je uzela motiku u ruke i zamahnula u bednom pokušaju da radi nešto što nikada u životu

nije umela. Neposlušan alat je ispaao iz nežnih, devojačkih ruku vitke dame. Ona se sruči i teatralno zaplaka.

Lovac je duboko verovao da je ovo kraljičina ključna greška. Otežavanje života neće ubiti Snežanu. Naprotiv, npraviće od nje čelik. I ona će se, tako jaka i iskusna, jednog dana vratiti u kraljevstvo i preuzeti tron.

Dok se Lovac polako udaljavao, video je Snežaninu siluetu kako izbezumljeno trči kroz šumu dok se spuštao mrak i gusta magla.

Snežana je doživljavala napad panike. Trčala je vukovima u naručje. A svuda oko nje viorila se utvara straha koji se otelotvorio u svakom prizoru i svakom zvuku. Sve što postoji htelo je da je proždere, a besmisao, najgora od svih šumski zveri, gutala ju je kao pakao na zemlji. - Strašna, jeziva nemoć! - zavapila je - Ima li na ovom svetu ičeg strašnijeg od nemoći? -

Snežaninu celonoćnu paniku prekinulo je vedro, belo jutro. Nije bila sigurna da li umišlja ili joj se pred očima zaista našla visoka zgrada čija su vrata bila širom otvorena. Iznad zgrade je pisalo „Institut za brigu o deci i omladini – Rudnik.“ Ušla je u Rudnik i videla omanju proizvodnu radionicu u kojoj je radilo sedam muškaraca. Četrdesetpetogodišnjak u invalidskim kolicima joj je prišao i ljubazno je pozdravio:

- Dobrodošla u "Rudnik". Spavaonice su gore, udobno se smesti. Ja sam Kevin. -

- Snežana. - predstavila se - Hvala na gostoprimstvu. -

- Nema na čemu, Institut je otvoren za sve kojima treba pomoć. -

Kevin joj je pokazao okolinu. Radionica u kojoj su radili sedmorica ljudi iz Instituta "Rudnik" bila je radionica za reciklažu. Osim male proizvodne jedinice, u Rudniku su postojale sobe, sportski tereni, TV sala i nekakva soba u kojoj su sedeli lekari koji nikad ništa ne rade. Kevin ju je upoznao sa ostalim radnicima u "Rudniku". Imali su samo prvo ime ili nadimak iz čega se moglo zaključiti da većina ljudi u ovoj zgradi nije znala odakle potiče, niti gde su im roditelji. Snežana je pomislila da su i oni sigurno proterani iz države i odbačeni zbog igre moći lude kraljice. Pitala se koliko su života izopačeni kraljevi i drugi vladari uništili tokom istorije samo zbog njihovog smešnog hira. Pitala se koliko života ljudi vladari uništavaju i dan danas.

Tako se lepa dama igrom sudbine našla u društvu ljudi koji su sebe nazivali: Wacky, Kevin, Donald, Tourette, Napoleon, Neron i Wanker. Wanker joj jedini nije pružio ruku već je ostao okrenut ka zidu, sklanjajući pogled od nje.

- Šta je sa njim? - pitala je Snežana Kevina pokazujući na Wankera.

- Ima nekakav čudan sindrom. Veoma je osetljiv i ne ume da govori. Mesecima će se ponašati neprijateljski prema tebi. Nemoj ništa da mu govoriš, osim „dobro jutro“, svakoga dana u isto vreme. Jedino će tako početi da se opušta. Ako samo jednom izgubiš kontrolu i vikneš „šta ti

Wankeru, koji moj, glumiš?“ ceo proces njegovog povlačenja u sebe počeo ispočetka. I još nešto... - dodao je Kevin - Uvek zaključavaj kupatilo i stavi nešto u ključaonicu da ne može da viri. On nije opasan, samo je serijski masturbator. Mislim da bi ti bilo neprijatno kad bi te stalno posmatrao. -

- Hvala. - reče Snežana i opet briznu u tih i sasvim glup plač.

Lepa dama se polako navikavala na svoju bizarnu sudbinu koja ju je dovela u "Rudnik". Ispričala je svojim novim prijateljima sve o kraljici, izgnanstvu, pitama od jabuka sa cijanidom i suočavanju sa nepravdom stvarnosti. Čak je i Wanker na svoj način saosećao sa njom. Snežana je toliko bila opsednuta svojom sudbinom i samosažaljenjem, da se tek posle mesec dana setila da pita Kevina zbog čega je on u invalidskim kolicima.

- Pokušaj samoubistva. - rekao je dok je smireno srkao hladnu kafu.

- O, bože! - viknula je Snežana kada je konačno shvatila. - Ja sam u ludnici! -

- Mi više volimo da Institut "Rudnik" zovemo bolnicom. - odgovorio joj je Kevin jednako smireno kao i malopre.

- Jebeš ovo! - skočila je i počela da se pakuje. - Idem nazad. - rekla je.

- Nazad u kraljevstvo? Zar se ne plašiš, Snežana? - pitao je Kevin.

- Ta kurva me je smestila u ludnicu, ona je ta koja treba da se plaši. Moj lični đavo će je doveka proganjati. -

Svih šestorica novostečenih Snežaninih drugara plakali su kao kiša kada je napuštala Institut. Svi osim Wankera, naravno. Wanker je svoj žal izrazio na poseban način i poklonio je Snežani majicu na kojoj je velikim crvenim slovima bilo odštampano:

- Ne možeš da me uplašiš, ja sam iz "Rudnika". -

Na ulazu u kraljevstvo, prvo što je Snežana uočila bio je beli dim. Beli dim je bio simbol odabira novog kralja. Naime, kraljica je bila mrtva pošto se ugušila pitom od jabuka, a tron je preuzeo niko drugi do Damjan. Damjan je bio novi kralj, a Marko novi načelnik službe državne bezbednosti.

Snežana je tražila audijenciju kod novog kralja. Čim ju je ugledao, vino koje je pio mu je izašlo na nos.

- Ti! - vrisnula je Snežana. - Ubio si je! -

- Dobro večer, madam! Čemu srdžba? Mislio sam da je želiš mrtvu. - odgovorio joj je Damjan.

- Zašto mi nisi pomogao? Znaš da te ne bih izdala, znaš da bih ćutala kao što sam uvek ćutala! Želela sam samo pomoć da preživim. -

- Šta sad hoćeš da ti kažem? - pitao ju je sasvim hladno.

- Istinu. Zašto si mi to uradio? -

- Zato što sam đubre od čoveka. I zato što sam glup. To hoćeš da čuješ? -

- Zar takav zasluđuje da bude kralj?! - vikala je dok je vreli bes kuljao iz nje.

- Šta drugo očekuješ? Na našem svetu, najgorem od svih svetova, najisplativije je biti glup. Jednog dana, glupi će biti predsednici država i zavladaće svetom. -

- Ti nisi moj kralj! - rekla je i istog momenta nasrnula na njega ubadajući ga nožem dok nije iskašljao i poslednju kap krvi u smrtnom ropcu. Istog momenta, oko nje su se stvorili službenici državne bezbednosti sa namerom da je uhapse i pogube na giljotini. A onda se pojavio niko drugi do načelnik službe državne bezbednosti - Marko. Odmahnuo je rukom naredivši da puste Snežanu i da se svi udalje iz prostorije. Marko i Snežana ostali su sami iza zatvorenih vrata dvora. Razgovarali su do kasno u noć.

Za manje od dva dana, beli dim se pušio kraljevstvom najavljujući krunisanje nove kraljice - Snežane.

Bilo je više nego jasno da su Marko i Snežana godinama bili ljubavnici. Zavera između njih dvoje dogovorena je još kad je Marko stupao u službu, a ona bila tek na pragu punoletstva. Njeno koketiranje sa Damjanom bilo je samo maska. Markova služba staroj kraljici takođe je bila samo maska.

- Uspeli smo! - viknula je Snežana bacajući se Marku u zagrljaj.

- Svih ovih godina, da znaš, ni jednog momenta nisam sumnjao u tebe. Ti si rođena da uspeš! - smešio se Marko.

- Tako sam čudno ambivalentna, i tužna sam i srećna u isto vreme... -

- Zašto, draga moja kraljice? -

- Zar sve na svetu nije moglo da bude poštenije? - pitala je Snežana gledajući ga naivnim očima devojčice.

- Moglo je, ali nije. - odgovorio je Marko.

- Ali šta poručujemo budućim generacijama ovim što radimo? Govorimo im da budu prljavi, prevrtljivi, okrutni, čak i ubice? Zar nije trebalo da uzmemo tron da bismo pravili bolji dom,

bolje kraljevstvo, bolji svet? Kakva je pouka svih ovih zavera, sve ove krvi? - oči su joj posle svega postajale tužne i pune suza.

- Pouka? Car caruje dok pamet ne popizdi. - rekao je. - Uostalom, zar to nije jedino što želiš da poručiš svetlonošama budućnosti? -

- Ne znam, mislim da treba da napišemo malo drugačiju istoriju. Mogli bismo malo da ulepšamo bajku o Snežani. Zovi onu braću što pišu priče, neka ubace tu nekog princa, neku vešticu...znaš već...klasika. - objasnila mu je.

- Sve što želiš, draga moja kraljice. Obećaj mi samo jedno. - rekao je Marko grleći je. - Obećaj mi da nikada, nikada nećemo jesti pite od jabuka. -

Alisa u Zemlji Čuda

"Bilo je mnogo lepše kod kuće", pomisli jedna Alisa,

"kad nisi morao stalno da rasteš i da se smanjuješ,

i kad ti nisu zapovedali miševi i zečevi.

Zamalo pa da zažalim što sam i sišla u ovu zečju logu,

pa ipak –znaš, prilično je zanimljiv ovakav život!

Kad sam čitala bajke,

mislila sam da se tako nešto nikad ne događa,

a sada evo me usred bajke!"

Sneg je tek počeo da pada i pogled kroz balkonski prozor bio je magičan. Veče se spustilo obećavajući nežan i dug zimski vikend idiličnog mira. Alisa je sipala crno vino u čaše. Jednu je dodala mužu, a iz druge uzela skroman gutljaj.

Za razliku od situacije u drugim bajkama, Alisina situacija je bila nešto drugačija. Njen muž nije bio princ. Bio je zec. Ipak, bio je neobično lep, iako sitan, i dok joj je prilazio sa leđa dodirujući je svojim mekim prstima osećala je da joj nikakav princ ni ne treba. A onda mu je zazvonio telefon.

Naime, Alisin muž bio je bankarski službenik i njegovo fleksibilno radno vreme ubijalo je svaku volju za životom. Trenuci kada mu zazvoni telefon i pozovu ga nazad na posao bili su trenuci onog čuvenog ženskog kajanja što se nije udala za nekog drugog. Treba se udati za vuka, a ne za zeca! Ipak, Alisi se vuk nije ni nudio. A ni princ. Možda je trebalo više da se potruži. Sada je izlišno i govoriti. Ne treba misliti o tome. Treba naterati muža da ostane. Potrebno je spasti bar to što spasti se da. Vukla ga je za ruku i molila: „Samo večeras, dragi, reci im da ti je tetka bolesna i nosiš joj lek. U Barseloni si, da! Na Aljasci si, na kraju sveta!"

On je stavljao cilindar i ručni sat, poput nekog važnog brokera sa Wall street-a i vikao:

„Zakasniću! Izgubiću glavu!"

Alisi pade na pamet da nije trebalo ni da se udaje. Kad već nema princa i kada život ne može da bude miran i bez stresa, nije trebalo da bude ni ovako.

- Zašto je moja bajka drugačija?! - zvala je Belu i žalila se kroz suze, ridajući kao da se desila bog-zna-kakva katastrofa.

- Otkud ja znam, nije trebalo da se udaješ za zeca. - odgovarala bi joj Bela sasvim smireno, znajući da ima i gorih sudbina od te, sedeći u mraku države Kalandrije koja se raspada u tamnoj slutnji katastrofe.

- Isto je za koga god da se udaš, sve je to sranje! - tešila se Alisa. - Misliš li da me vara? -

- Ne znam. Za varanje treba imati hrabrosti. Taj tvoj zec je nema. Ali, čekaj, ja govorim stvari sa toliko prezira i očaja! Možda je on nekome bog. Ali, ne tebi. Ti se u tome nikada nećeš pronaći. Jurićeš za njim u paranoji lažne ljubomore, tražeći dokaz da te vara, a u stvari ćeš tako samo hraniti neku devojačku glad za avanturom. Žena obično projektuje sopstvene želje u umišljaj o njegovom neverstvu. Najverovatnije je da on uopšte nije neveran. Istina je gora od toga. On je prazan. -

Bela je bila od onih suviše iskrenih žena koju nikada ne biste poželeli za prijateljicu. Umesto da se Alisa oseti utešenom, umesto da bude umirena nekakvom frazom koja će je pomiriti sa njenom suvoparnom ženskom ulogom u svetu, ona je osećala sve jaču i pomalo filozofsku želju da nešto promeni. Prvi korak ka ženskoj propasti je želja da se menjaju za nju utvrđena pravila življenja. Zna se, ako ne možeš da budeš srećna u datim okolnostima, problem je do tebe, a ne do okolnosti. Zbog toga se pre dvadeset godina, čak i u naučnim krugovima, tvrdilo da je osamdeset posto žena frigidno. Danas se govori da osamdeset posto žena ne može da izgradi karijeru u poslovima koji zahtevaju mušku snagu i mušku hladnoću. Nije li to tako kontradiktorno! Danas si suviše hladna, sutra već nisi dovoljno hladna.

Iako je Alisi bilo jasno da je Bela osoba pomalo sklona idealizovanju, ipak joj je zavidela. Bila je ljubomorna na Belinu lepotu i pamet, na sve što je Bela u životu dobila besplatno i što će tek dobiti, a što će platiti samo svojim osmehom lepote i prećutnom tugom u očima. I to je ta užasna mana ženskog prijateljstva za koju je Alisa mislila da ne postoji: večita zavist. To je jedna tako odvratna, pritajena i licemerna zavist zbog koje žena nikada neće imati tu sreću da oseti trajnost i postojanost prijateljstva. I to samo zato što žene poprimaju svoj zmijoliki oblik upijajući kao sunder sve negativnosti jednog braka koje jednostavno moraju negde da se ispolje. U normalnim okolnostima, isprovraćće ih u obliku zavisti, gledajući u tuđe Sunce kao u nešto što je i sama mogla da ima, samo da je bila pametnija, hrabrija i lepša, samo da je bila neko drugi, samo da je bila Bela.

Ništa ne baca u očaj toliko kao osećaj gladi i nemoći. Užasavajuća uloga žene koja čeka, po čitav dan sedi i čeka, bacila ju je u stanje trajnog nestrpljenja. Šta god da je krenula da radi, a što ju je ranije činilo srećnom, odjednom je postajalo suviše dosadno, suviše sporo, suviše bezvredno. Njen muž, zec, obično je govorio da je to od dosade. Ona bi se onda pretrpavala poslom, ali je postajalo još gore. Osećala je da ništa više ne može da učini da promeni to stanje u sebi. Pitala se da li se i druge tako osećaju. "Kako je teško verovati u tuđeg boga, a još teže u svog!", mislila je.

Ali, šta je - tu je. Ako misliš da preživiš u svetu kakvim ga je stvorila duševna inkvizicija prosečnosti, moraš da čutiš. I da nađeš način da ubiješ vreme, brojeći dane do bescilnosti. Alisa se te večeri dugo dvoumila između flaše viskija i psihodeličnih pečurki, a onda se odlučila da uzme – i jedno i drugo. Prvih pola sata gledala je dokumentarac o morskim kornjačama, razočarana što je kombinacija vinjaka i gljiva „ne radi“ i što će verovatno samo zaspati uz televizor. A onda je videla da je njen muž, zec, zaboravio rukavice. „Sigurno će mu biti hladno!“, pomislila je, a onda zgrabila rukavice i poslala za njim probijajući se kroz sve jaču snežnu oluju koja je do malopre delovala bajkoliko i idilično.

- Gde sam? - pitala se Alisa dok je, u panici, padala niz grob okružen časovnicima. - Loš trip, jebo te, loš trip! -

Ali, što je više padala, osećala se smirenije. Nije joj se činilo kao da pada. Da bi čovek padao, mora da postoji dno. Dno je zapravo jedino što pad čini – padom. Ako nema dna, to je onda, reklo bi se, letenje. Da, Alisa je letela. I bilo joj je mnogo lepo. Ali, baš kad joj se činilo da će mirno zaspati u večnom letu, neka ruka ju je uhvatila i povukla u okean.

Kada je bolje pogledala, videla je da to uopšte nije ruka, već šapa. Miš koji se davio u okeanu, panično se hvatao za nju.

- Šta je ovo? - pitala je.

- Tvoje suze. - odgovor je stigao iz daljine u kojoj je videla milione sitnih životinja kako se dave.

- Tvoje suze nas proždiru. -

- Ali, zašto? - zaprepašćivala se.

- Zato što smo mali. Da smo veliki, svaki od nas bi imao maramicu koju bi ti pružio kad počneš da plačeš. I tebi i drugima. I maramica bi bila dovoljno velika da sve ovo upije. A pošto smo mali, mi nemamo načine da ovo zaustavimo, tako da je jedino što možemo da se davimo u ovome. -

- Zar nije bilo lakše sprečiti suze? -

- Jeste. Ali mi smo mali. Mi ne razmišljamo unapred o stvarima. Mi se, u stvari, i ne opterećujemo stvarima dok se one ne dese. -

Utom jedan pacov, plutajući u improvizovanom čamcu, podiže svoju šapu i upre prst ka Alisi.

- Na nju! - govorio je ostalima. - Ona je kriva! -

Voda se povlačila i svi su počeli da isplivavaju. Životne opasnosti više nije ni bilo, ali je u životinjicama i dalje goreo strašan gnev. Pripremali su lomaču za Alisu. Miš je upalio vatru koja je, u trenutku, planula u stravičan požar.

- Znao sam! - vikao je pacov. - Ona je kriva, uhvatite je! -

Alisa je bežala od vatre i poludelih glodara ni ne razmišljajući kuda ide. Odjednom se pred njom stvorila staza sa putokazom na kom je pisalo „Čajanka Ludog Šeširdžije, idite levo, a možete i desno. Svejedno je.“

Čajanci kod Ludog Šeširdžije prisustvovala su svega dva gosta, ne računajući Alisu. Bili su to Martovski Kunić i Prase. Prase je išlo levo, a Martovski Kunić desno, i nekako su se i jedan i drugi našli na istom mestu. I tu su već dvadeset godina, možda i duže, možda čak i pola veka.

- Šta ćemo danas da radimo? - pitao je Šeširdžija dolivajući viski u čaše.

- Pišanje po sirotinjiii! - vikao je Kunić.

- Ja 'oću u kurve, grok. - komentarisalo je Prase.

- Hajde da igramo...nabadače! - rekao je Šeširdžija.

- Nabadače, nabadače, volim nabadače! -

- Grok, grok! -

- Kako se to igra? - pitala je Alisa.

- Uzmeš ovako... - objašnjavao joj je Šeširdžija dok je uzimao olovku i nabadao je u nekakav poduži spisak - ...i nabodeš neko ime iz arhiva živih. Aha, evo, iznabadao sam...iznabadao...ček da vidim šta piše...aha, piše: A-d-a-m. -

Tek što je Šeširdžija sročio to ime, pred njim se pojavio muškarac osrednjeg izgleda, ni po čemu poseban.

- Otkud ja ovde? - pitao je Adam dok je otresao prašinu sa sebe.

- Mi smo te zvali. Ja sam Ludi Šeširdžija. Ovo su Martovski Kunić i Prase. - Martovski Kunić se pokloni u znak dobrodošlice, a Prase groкну. - Nego, reci ti nama Adame, čime se ti baviš? -

- Ja sam student filozofije, trenutno taksista. -

- Ovo će biti zanimljivo, grok! - reklo je Prase.

- Nabadaaj, nabadaaj! - vikao je Martovski Kunić.

- Dobro Adame... - govorio je Ludi Šeširdžija spremajući olovku. Ovoga puta nabadao je olovku u neke druge spiskove. - Adame, ovde piše da ti treba da budeš...sad ću da nabodem, ček, ček...opaaa, gradonačelnik! I to gradonačelnik u...u...u...čekaj da nabodem neki grad...gradonačelnik grada Kalandrija u zemlji Kalandriji! -

- Odlično! Bravo! -

- Grok! -

- Ali, molim Vas... - mumlao je Adam. - Kako ja mogu biti tako važna ličnost! Ja to... ne znam... ne umem. Šta je uopšte Kalandrija? Koliko ima stanovnika? -

- A briga te baš! - smejao se Martovski Kunić. - Sve što treba da znaš je da je u Kalandriji sada kriza, a kad je negde kriza to znači mnogo mladih, lakih devojaka za gradonačelnikaaa! -

- U kurve, grok! - dovikivalo je Prase.

- Ali, ali...nemam ni visoke škole! - branio se Adam, čini se, bezuspešno.

- Nema problema, to ćemo odmah da rešimo. - reče Šeširdžija i otvori džak pun papira. - Kakvu diplomu hoćeš? Evo, inženjer informatike! -

- Ali, ja ne umem da radim sa računarima! - opet se bunio Adam.

- Ma nema to veze! - smejao se Ludi Šeširdžija. - Evo sad će Prase da ti overi diplomu. -

Šeširdžija spusti diplomu na sto, Prase umoči njušku u pekmez od šljiva i udari njome pečat.

- Eto, sad si dipl. ing.! - uzviknu Šeširdžija pružajući Adamu diplomu. - Šta me gledaš tako kao koza! - vikao je Šeširdžija već iznervirano - Prase overava diplome pekmezom od šljiva još od hiljadu devetsto šezdeset i osme! -

- Od pedeset i devete, moliću, grok! - ispravi ga Prase.

- Eto, i gde je tu problem?! - ciknu Šeširdžija sevajući pretećim pogledom ka Adamu. Martovski Kunić se, već uveliko pijan, valjao od smeha ispod stola i urlao: - Šalji ga u Kalandriju! Da vidim šta će biti! -

- U kurve, grok! - govorilo je Prase.

- Ali, kako ću ja...ne razumem...jesam li ja izbor neke političke opcije...jesam li levi ili desni? - zapitkivao je Adam.

- Aman, čoveče, nema to veze! Prase je išlo levo, Martovski Kunić desno, i svi opet sede za stolom Ludog Šeširdžije! Viski? - ponudio je Šeširdžija Adama pružajući mu široku čašu napunjenu do vrha.

- Treba mu odelo, grok. - komentarisalo je Prase.

- Ha-ha, odelo, da! - smejao se Kunić dok je, mrtav pijan, padao po čašama. I, u trenutku, obukli su Adama u odelo, stavili mu kravatu, gurnuli mu diplomu u ruke i bacili ga u Kalandriju. Stigao je samo da pita - A šta ću ja tamo da radiiii... - ali ne stiže da izgovori - ...m? - već beše teleportovan u Kalandriju.

- A briga mene šta će on tamo da radi! Kakav je uštogljen i smotan, ne bi me čudilo da naradi neko dobro delo! - komentarisao je Ludi Šeširdžija.

- O, tupadžija! - kikotao se pijani Kunić i dalje.

- Šta je ovo upravo bilo?! - zaprepastila se Alisa - Zar nije trebalo da se glasa za ovo? -

- Ooo, gospođica-tupadžija bi da glasa! -

- Glasanje, grok! -

- Dobro, dobro, pustite damu da glasa. - reče Šeširdžija. - Evo, mlada damo, možete da odgovarate sa 'da' ili 'ne'. Da li se Vi, gospođice, slažete sa tim da prisustvujete igrama nabadača? -

- Ne mogu adekvatno da se izjasnim sa 'da' i 'ne'! - bunila se Alisa.

- U tom slučaju, pitaćemo Vas ovako: da li se Vi, mlada gospođice, slažete sa tim da se na pitanja odgovara sa 'da' ili 'ne'? -

- Ne! - reče Alisa.

- Onda, u redu. Da li vi, mlada damo, smatrate da se igre nabadača trebaju odigrati na ovom mestu ili smatrate da svi treba da se pomerimo za jedno mesto udesno? -

- Ali, kakva je ovo farsa! - vikala je. Martovski Kunić se zagrcnuo od smeha, a i Prase se zagroktalo.

- Vidite, mlada damo - uozbiljilo se Prase - ako se vama ne dopada naša čajanka, a vi ustanite i idite! A mi ćemo, svakako, u kurve. -

Alisi se, od besa ili pećuraka, odjednom zavrtelo u glavi i ona oseti kako su i Šeširdžija i Kunić i Prase počeli da se udaljavaju dok nisu potpuno nestali iza vidikove linije. Utom se ona seti da je krenula od kuće da bi svom mužu, zecu, vratila rukavice, ali da je zaboravila upravo najvažniju stvar – rukavice! Ona se okrete i požuri kući.

- Aha, tu ste! - reče Alisa i dograbi rukavice sa police. - Ali šta je ovo? - Još nekoliko pečuraka stajalo je na polici pored rukavica, gledajući u nju i smešeći joj se. Odlučila je da uzme još samo jednu. Ali, čim ju je progutala, osetila je kako nekontrolisano raste. Iz prozora joj je izvirila ruka, noga protrča kroz vrata, a glava joj se, nemajući kud, pruži put dimnjaka. Kuća je postala premala za nju.

- Šta to radiš, luda ženo? - vikao je njen muž, zec. - Hoćeš da zakasnim?! Da izgubim glavu?! -

- Došla sam...samo...po tvoje rukavice! - pravdala se.

- Pih, rukavice! Šta su rukavice spram glave! - viknuo je na nju, a onda ljutito i užurbano krenuo nazad u banku. Alisa mu je vikala da čeka. Htela je da potrči za njim, ali joj glava beše zaglavljena u dimnjaku. I već bi počela da očajava da se nije setila još jedne pečurke koja joj je ostala u ruci. „Ona će me sigurno smanjiti“, pomisli. Progutavši pečurku, osetila je kako joj se udovi vraćaju na svoje mesto. Kada je uspela da se smanji nešto ispod svoje normalne veličine, izletela je iz kuće jureći za zecom. Trčala je brzo koliko je mogla u pokušaju da prati svog muža videvši samo njegovu siluetu. „Aha, ptico!“, mrmljala je pobedonosno, „Sad ćemo da vidimo gde ti to ideš!“

Zec je zaista išao u banku. Alisa se na trenutak razočara pomislivši da je sigurno poludela. Eto, nije otišao kod druge žene. Zaista je otišao na posao. A šta ako je druga žena tamo, na poslu? Đavo joj nije dao mira i ona uđe za njim u banku.

Iznad Alisine glave sijao je ogroman crveni natpis „Hertz corporation“. Hol banke bio je glomazan i zastrašujući. Hiljade ljudi sa cilindrima i satovima jurili su bez ikakvog reda, nekontrolisano ponavljajući: - Zakasniću! Neću uspeti! Izgubiću glavu! -

Papiri su leteli, ljudi su se sudarali i satirali, podmetali su jedni drugima nogu, a nervi su pucali. Dešavalo se, s vremena na vreme, da dođe služba hitne pomoći i iznese nekog čoveka ili životinju poludelog od stresa. Alisi nije bilo jasno ko im to i zbog čega preti odrubljivanjem glave, ali na trenutak oseti da i to giljotiniranje sigurno nije tako strašno, ako se uporedi sa životom pod ovakvim pritiskom.

Njen muž, zec, upravo se penjao uz stepenice uputivši se ka nekim kancelarijama na spratu. Alisa pomisli da je njegova ljubavnica sigurno tamo i pođe za njim. Ali tamo nije bilo ničega ni blizu tako zanimljivog kao što je ljubavnica. Zec je ušao u kancelariju i seo na najnižu stolicu, izvinivši se što kasni. Utom mu je neko od prisutnih dobacio: - Ne smeš da zakasniš, ona će ti odrubiti glavu! - Aha, ona! Ko je ona?

Alisa je sve posmatrala kroz ključaonicu. U kancelariji su sedeli još i pacov, očigledno načelnik sektora, i miš, njegov zamenik. Među podređenima su, osim Alisinog muža, bili jedan ružičasti flamingo i prestravljeni slon koji se neprestano trudio ga ugura zadnjicu u ugao i ostane

neprimetan. Pacov je naređivao, a miš klimao glavom, duvao mu u čaj ne bi li se brže ohladio i dodavao mu kojekakve papire.

- Odsutni? - pitao je pacov.

- Samo mačak. - mrmljao je njegov zamenik.

- Odrubite mu glavu! -

Miš je izvadio iz male aktne tašne poduži spisak i dopisao mačka na listu za giljotiniranje. - Još šest života i mačak je gotov! - smeškao se kao da mu je sasvim drago. A opet, možda mu je i bilo drago. Ipak, on je miš, i sasvim je jasno da mu prirodna superiornost mačka smeta i da bi mu bilo drago da ga eliminiše. Alisi se činilo da miš nije ni obavestio mačka o ovom sastanku, te da mu je na neki drugi način podvalio upravo zbog te prirodne ugroženosti koja ga je izjedala. A ni pacovu, da budemo sasvim iskreni, nije prijalo mačije prisustvo i bio je spreman da zažmuri na ovu spletku.

Čim je izvađen spisak za odstrel, sastanak je poprimio razmere haosa. Posao je stajao i čekao dok su se oni međusobno prepirali ko je za šta kriv i urlali jedni na druge spremni da se pokolju. Pacov kao da je bio zadovoljan ovim neproaktivnim užasom među zaposlenicima korporacije „Hertz“. Slon postade zelen u licu, i kad se činilo da će eksplodirati ili pobeći, začuše se koraci ženskih štikli koji su izazvali grobnu i zastrašujuću tišinu. Bila je to kraljica Hertz.

Kraljica Hertz bila je neko ko nikada niste želeli da postanete, ali ste, igrom slučaja, zahvaljujući igri sudbine, ipak postali. Bila je to velika direktorka koja od svoje dvadeset i šeste godine seks koristi kao sredstvo za napredovanje u karijeri. Bila je to osoba bez duše, prazna kesa kože i kostiju u kojoj nema ničega ljudskog. Kraljica Hertz bila je žedna samo krvi i moći.

Svi su je se plašili. Tačnije, svi su je se oduvek plašili, samo im je sada davala i razlog da je se plaše. Radila je za naročito značajnog gazdu kog niko nikad nije video. Ona je, očigledno, bila glavni odrubljivač glava u ovoj filijali korporacije „Hertz“.

Kako je strašno ovo mesto u kom radi zec! Ali, zašto svi ti ljudi to trpe? Zašto se svi ti ljudi i životinje ne pobune? Kraljica Hertz je jedna, a njih je mnogo. A opet, nje se svi plaše. Oni kao da ne vide svoju snagu. Oni drhte pred malobrojnim moćnicima koji su sami sebe prozvali moćnicima protiv volje svih. A čemu sve to? Da li je u ovoj korporaciji neko u poslednjih mesec dana uradio išta korisno? Da li je neko uzgojio hranu, sagradio zgradu, izmislio nekakvu inovaciju, unapredio ljudski život? Ne, u ovoj zgradi su se samo premeštali papiri. Ljudi su bili zauzeti ne radeći ništa. U strahu od odrubljivanja glave, živeli su život koji je gori od smrti ni ne znajući da tako ne mora da bude.

Te i takve misli obuzimale su Alisu pri svakom pogledu na kraljicu Hertz. Gledajući je, videla je samo ono što nikako i ni po koju cenu ne želi da postane. Ni sama ne zna da li ju je obuzeo užas, sebičluk ili afekat, izletela je iz korporacije Hertz pre nego što je videla kako svi igraju po

kraljičinih pravilima. Nije mogla da gleda toliku nepravdu. Trčala je i trčala kao da je želela da pobjegne od pitanja koje ju je proganjalo: da li će njen muž zec danas ostati živ ili će mu odrubiti glavu ako se kraljici Hertz ne svidi boja njegove kravate.

Bežeći kroz šumu udarila je glavom o ogromnu pečurku. - Jebo te, koji trip! - mrmljala je odlučna da više ne uzme ni zalogaj onih prokletih psihodeličnih supstanci. A onda, Alisa podiže pogled i shvati da ovo nije obična pečurka. Na njoj je sedeo mačak koji se kidao od smeha.

- Ha-ha, da si ga samo videla! - cerekao se mačak. - Princ Filip...ha-ha... sad sam mu prodao kristalni met po paprenoj ceni. Frajer privodi neku žensku. Kakav je to smešan lik! Eto,svako je danas princ. -

- Nije lepo smeјati se ljudima sa posebnim potrebama. - reče Alisa prekorno.

- Ali je lepo smeјati se ljudima koji stalno pokušavaju da budu ono što nisu. -

- Kakve su ti ovo psihodelične gljive, nakazo, mislim da ću umreti od njih! -

- Ah, muhare se ne smeјu mešati sa alkoholom, blesava mala alavice! - vređao se mačak. - Uostalom, tebi ako se ne dopada... -

Nije stigao ni da završi rečenicu, Alisa se sruši na zemlju i počе da plače. Ridala je i jecala kao da se desila neka strašna katastrofa.

- Ovde se svi tako lako vređaju! - vikala je kroz suze. - A ja ne znam...šta da budem...više ne umem da budem bilo šta. Zakasnila sam da budem ono što je potrebno. -

- Dobro, de, de...smiri se. - tešio ju je mačak. - Ionako nije moglo da bude drugačije. Kojim god putem kreneš, završiš za stolom Ludog Šeširdžije. -

- Ne razumeš... - plakala je.

- Sijamski mačak-luzer koji diluje gudru ne razume? - smeškao se mačak. - Šta misliš, da ja nisam mogao da postanem nešto bolje? Jebi ga, ovde su zavladaо miševi i pacovi i podvaljuju mi na svakom koraku samo da bi me se otarasili jer znaju šta bi se desilo kad bismo oni i ja igrali fer pleј. Nestali bi u jednom zalogaju! Ovako, situacija odlučuje. Naređuju ti miševi i pacovi, i nikad ne znaš da li si veliki ili mali, a uјutro te budi samo motiv da tog dana zadržiš glavu na ramenima. -

- Glupi život. A šta i da je drugačiji? Šta da nisam udata za zeca? Šta da sam i sama kralјica Hertz? Šta bi to promenilo? Kada si žena onda zapravo ne možeš ni da postaneš bilo šta smisljeno. -

- Nikada ne možeš da postaneš bilo šta smisljeno. A što se braka tiče, trebalo je da se udaš za vuka. Ili mačka? - smeškao se.

- Nije trebalo da se udam uopšte! - plakala je još jače, toliko da se i nebo treslo.

- Uvek sam bio uveren da je život kajanje. Zato se i ne nerviram mnogo. Mogao sam da budem direktor te korporacije, da nije bilo miševa i pacova. Ovako sam diler. I šta s tim? Ništa. Ista stvar. Zaradiš lovu, pojedeš lovu. I sve tako u krug. -

- Sve je tako sjebano... -

- Hajde, devojčice, vodim te kući... - reče joj mačak držeći je ispod ruke - to je samo loš trip...samo to. -

Alisa te noći nije ni zaspala. Sutradan, kada je zec došao kući iz banke, zatekao je prazan stan. Trip je ostavio nešto iza sebe, posejao je zlo seme i ništa više nije smelo da bude isto. Ona je morala da ode. I uvek će odlaziti. I ništa, ništa na ovom svetu neće promeniti njenu spremnost na srljanje u ludilo i magiju, u Zemlju Čuda i psihodeličnih gljiva, u smešno verovanje da besmisao može da postane nešto drugo samo ako dovoljno jako upreš glavom u zid.

Lepotica i zver

„Neka vreme prolazi

ja verovaću u trenutke kad smo zajedno,

kad pogledaš me iz sve snage

i vratiš licu mom tu besmrtnu lepotu lutke.“

Oduvek je bilo nečeg čudnog i otuđenog u vezi nje. Nije bila naročito lepa i nije joj bilo jasno zašto su je prozvali Lepoticom. Nije joj bilo jasno zbog čega u prostoriji u koju uđe odjednom zavlada neobičan i zagušljiv naboj, ni zbog čega joj se niko nikada ne obraća umereno već uvek sa tonom divljenja ili zavisti. Zvala se Bela. Bilo je to vrlo retko ime u Kalandriji, i kad god bi se to ime spomenulo nije bilo potrebno dalje objašnjenje: svi su znali da je reč o njoj.

Tog popodneva Bela je sedela na klupi u kalandrijskom parku. Pored nje je stajalo nekoliko knjiga koje je pozajmila iz lokalne biblioteke. Uzela je jednu od knjiga i stavila je u krilo. Knjiga je imala crvene korice na čijem je zaglavlju bilo ugravirano "Alber Kami - Stranac". Bela je listala knjigu i komentarisala u sebi: "Ne razumem šta je tu tako posebno...ne razumem...kako si to uspeo, prokleti srećniče!". Zatim je ostavila knjigu na klupi i uzela drugu. Otvorila ju je nasumično i prst joj je pao na stranicu 54. Počela je da čita:

"Not long ago, in a charming dream,

I saw myself -- a king with crown's treasure;

I was in love with you, it seemed,

And heart was beating with a pleasure."

"Ne razumem, baš ne razumem...", mislila je Bela, "Mada, možda bolje zvuči na ruskom...". Izvadila je iz džepa kutiju Winston cigareta i zapalila. Uzela je sledeću knjigu sa mekim, plavim koricama na kojima je bilo naslikano lice vudu vrača. Pogledala je u korice i šaputala kao da se obraća vraču: - Eto, duhovi znaju da sam uvek želela da budem pisac...zašto svi drugi mogu a ja ne? Zašto je mudri duh, veliki vladar mora i voda na Zemlji, nekima dao sreću da budu ostvareni? Ah, veliki Loa, ja sam skromna, ja ne želim mnogo novca. Samo brvnaru u šumi, da gledam u nebo i hranim kokoške i...samo želim da pišem knjige. Samo želim samoću. Hoću napolje iz ovog grada, iz ove gužve, haosa i vrelina. Kako su ovi gradovi samo glupi i prljavi. Ovo, što ih zovu budućim Polisima, ovo su srca zagađenja, prostitucije, prljavog asfalta i sintetičkih droga. Ali, kako ja glupo maštam...a Kalandrija će uskoro bankrotirati. Kalandrija pada u grob. Potrebna je samo još jedna velika ekonomska kriza i sve će se srušiti kao kula od karata...i nikad neću postati pisac. Postaću kurva, jer je to jedino što ću imati da prodam. Sve je ponuda i potražnja. Prihod i rashod. Bruto i neto. Sve je novac. Ničeg drugog osim novca više i nema. -

Baš u tom trenutku, na radio-razglasu u centru Kalandrije muzika je naglo stala. Pesa je bila prekinuta važnim obaveštenjem. Obaveštenje je dolazilo iz gradske kuće: Kalandrija je proglasila bankrot. Sva javna radna mesta, osim onih najneophodnijih, bila su ukinuta. Pošto je Bela radila u arhivi gradske biblioteke, i ona je upravo ostala bez posla.

Ne znajući šta da radi, Bela je bacila dopola popušenu cigaretu i otišla kod svog starog prijatelja Viktora. Viktor ju je primio u stan i skuvao joj je čaj. Sedeli su jedno naspram drugog, nespremni da jedno drugo pogledaju u oči, u strahu da će u tuđim očima videti paniku i beznade.

- Pomozi mi, Viktore, molim te. Šta da radim? - tražila je Viktorovu pomoć.

- Ne znam, Bela, nema posla, nema socijalne pomoći, nema ničega. - govorio je.

- Glad. - rekla je.

- Nisam mislio da će se desiti ovako naglo. -

- Ni ja. -

- Velika depresija...gadne stvari se događaju... -

- Šta da radimo? - pitala je hvatajući čelo hladnim i znojnim dlanovima očaj i panike. - Pomozi mi i ja ću ti uzvratiti. -

On ju je pronicljivo pogledao, kao da procenjuje da li ona govori istinu. U periodima krize i gladi niko više nikome nije prijatelj. Sumnjičavi pogled je ono što dobijate umesto pozdrava za dobro jutro, a opstanak zamenjuje i poslednji umirući ropac empatije. Ipak, u takvim situacijama, postoje i oni koji koriste priliku da se obogate. Baš takve je Viktor dobro poznao i mogao je da uputi Belu na pravi put borbe protiv krize.

- Idi kod regionalnog predstavnika sindikata „Budućnost“ i reci da sam te ja poslao. U sindikalnom fondu ima novca. Pokušaj da mu se približiš i neka te imenuje za asistenta. On ti se verovatno neće svideti, ali to je jedini način da ti daju nekakav posao. Možda nećeš dobijati naknadu u novcu, ali u sindikatu sigurno ima bonova za hleb i mleko. -

- Hvala, Viktore! - rekla je i skočila kao da joj minuti odlučuju o sudbini. A sudbina je izgledala tako zlo, crno i besmisleno, da se činilo da se između života i smrti polako maglila granica koja je, poput vidikove linije, izgledala blizu i sigurno, a opet izmicala svaki put kada odlučiš da napraviš korak ka njoj.

Prijem kod predsednika sindikata „Budućnost“ nije bio nimalo jednostavna stvar. U redu do predsednikovih vrata stajali su bivši radnici fabrike lekova, kombinata za prerađu mesa,

železnice i kozmetičke industrije Kalandrije. Ali, Bela je bila privilegovana zato što je – Bela. Predsednik sindikata ju je prvu pozvao u svoju kancelariju.

Predsednik sindikata „Sloboda“, Nikola Vladimirovič, bio je prost i nezreo čovek, ali dosta ljubazan. Pored toga, nije izgledao zastrašujuće kako je očekivala. Bio je relativno mlad i, čak, simpatičan. Beli je to bilo dovoljno da počne da flertuje. Nikoli Vladimiroviču, sa druge strane, iako je imao ženu i dvoje dece, nije trebalo mnogo da shvati signale. Odveo ju je u magacin pored kancelarije, skinuo joj je odeću i prevrnuo njeno telo preko nekoliko oštih, drvenih paleta. Bio je polupotentan i trebalo mu je mnogo vremena da postigne zadovoljstvo. Kada je završio, Bela ga je pogledala sa lažnim osmehom. Bio je velik i ispovređivao ju je, pa je te noći dosta teško uspela da zaspi. Sutradan se predomišljala da li da nastavi ovu igru sa Nikolom Vladimirovičem i odlučila je da se vidi sa njim ponovo. Tako se i desilo.

Sledeće subote, isto mesto, ista paleta, istih dosadnih i pomalo bolnih sat vremena, iste dosadne priče predsednika sindikata Nikole Vladimiroviča i iste Beline laži o tome kako je sve „oh, tako lepo“ i „oh, tako savršeno“. I svake nedelje ista priča i isti predsednik sindikata „Budućnost“ kog je Bela pomalo i žalila, koliko zbog njegovog poluupotrebljivog, velikog uda ubijenog alkoholom, toliko i zbog njegovog smešnog položaja predsednika sindikata za koji joj se sve više činilo da i nije naročito uticajan. Posle dva meseca njihove čudne veze, posumnjala je u to da će od Nikole Velemiroviča ikada dobiti bilo kakvu ozbiljniju pomoć. Onda je odjednom progutala stid i pitala ga da je postavi na mesto sindikalnog asistenta.

- A da da, dobro, dobro. Videćemo šta možemo da uradimo po tom pitanju. Hoćeš gutljaj? - pitao je pružajući joj čašu vina.

- Ne, hvala. - rekla je obarajući pogled.

- Pa šta si se sad rastužila, pa nisi gladna?! - govorio je Nikola Velimirovič brecajući se.

- Živim od ušteđevine koja polako nestaje. Nisam trenutno gladna. Ali biću. -

- Ma nećeš, nešto ćeš se već snaći. Pametnica si ti. Lajn? - pitao je pružajući joj tanku crtu kokaina koju je uspeo da isprosi od nekog republičkog diplomate u usponu.

- Sindikalni asistent je zaštićen od otkaza. - rekla je.

- Da, da, videćemo, videćemo. - mumlao je - au, ala ovo radi, koks k'o bombonče..ej, a jel' sam ti pričao kad sam bio zaljubljen u Kiti Hamp. Au, kakva je to pička bila! Svi su je želeli, a niko nije mogao da je ima, a ja sam je više puta prosio. Kiti me je odbijala dok se jednom nije napila medovače, tad se medovača tek pojavila na tržištu, sećam se, a Kiti...uh Kiti je imala tigraste helanke, puna, velika usta, znaš onako, kao stvorena za...ma, brate, kao stvorena za sve. -

Bela ga je gledala pogledom kakvim ni jedan muškarac nikada ne želi da bude pogledan. Bio je to pogled sažaljenja i prezira.

- Šta sad da radim, Viktore?! - rekla je kroz suze.

- Ne znam šta bih ti rekao. Možda smo pogrešili sa predsednikom sindikata „Budućnost“. A direktor investicionog fonda? Onaj...kako se zove...David? - pitao je Viktor.

- David Duchovny? On je homoseksualac. -

- U redu, onda ću ti zakazati kod Ivana. -

- Ivan Virt...ali, to je onaj? -

- Onaj. -

Onaj Ivan Virt je bio dosta neomiljen gradonačelnik Kalandrije. Na početku karijere bio je poštovan, ali je to poštovanje prema njegovom radu i intelektu u jednom trenutku počelo da opada. Onog momenta kada je došao na vlast, pokazao je svoje pravo lice. To je bilo lice pritajenog psihopate. Pričalo se da je nemilosrdan, manipulator i da gazi leševe zarad malo napretka u karijeri. Od raznih priča o njegovim aferama, među kojima je svaka u sebi sadržavala bar zrno legende o njegovoj neljudskosti i grubosti, dobio je nadimak Ivan Grozni. Bela je po svaku cenu želela da izbegne kontakt sa njim naslućujući da niko ne bi mogao tako da je upropasti kao on. Ipak, nije bilo izbora.

Hvatajući kvaku kabineta gradonačelnika, Bela se tresla kao prut. Srce joj je stajalo negde u grlu, preteći da iskoči i pobegne u nepovrat. Plašila ga se do ludila. Ali, ono što ju je dočekalo nije bilo ni blizu njenih zastrašujućih očekivanja.

Kabinet gradonačelnika Kalandrije je bio prostran i okrečen svetlim bojama. Slike građevina i industrijalaca po kojima su poznate prostorije kabineta bile su sklonjene. Ivan ih je zamenio toplim slikama prolećnog cveća. Sto je bio premešten i gledao je u Sunce. Na njemu su stajale porodične fotografije, ukrasne saksije pune zelenila i života. Ivan je sedeo na stolici nešto višoj od ostalih koje su ravnomerno bile raspoređene po glomaznoj prostoriji. Ponudio je Beli da sedne i diskretno se nasmešio. Uživao je u optimističnom kiču svog osunčanog kabineta. Bela, obučena potpuno u crno, sa tamno-crvenim karminom na usnama, izgledala je kao Grdana koja je nepozvana došla u zamak svetlosti i cveća.

Ivan se ljubazno predstavio. Časkao je sa njom poput starog poznanika. Celokupan razgovor bio je kao igra bezbrižne dece negde na severu Evrope koja znaju da će svakoga dana imati siguran hleb. I njegov optimizam, njegovo samopouzdanje, sve što je izbijalo iz njega kao da je verovalo u to da on ume i može i da ga ništa neće zaustaviti u volji da živi u prolećnom cveću. Bela je bila zbunjena osećajem koji se od straha lagano pretapao u strahopoštovanje. Bila je crna, bleđa, zla, očajna. Sedela je pred njim sa najnižim pobudama kojih je on bio svestan.

Dogovorili su se da te noći izađu na večeru. Ivan je odveo Belu u luksuzni restoran i džentlmenki joj zapalio cigaretu. Dok su pušili, on se nagnuo preko stola i sa šarmantnim osmehom prošaputao:

- Ne želim ni na šta da te teram. Ako ne želiš da budeš sa mnom, nemoj. -

- Ja ne znam... - zbunila se.

- Moram te upozoriti da sam vrlo zahtevan muškarac. - rekao je.

- Ovo zvuči baš poput nekog jeftinog romana. - nasmejala se.

- Takođe sam vrlo velikodušan muškarac. - prošaputao je. - Pomoći ću ti koliko god mogu. -

Pružio joj je ruku i Bela je pošla za njim. Otišli su u hotelsku sobu broj 218 i pili šampanjac. Ivan je prosuo kesicu kokaina na sto, napravio lajn, a zatim uzeo novčanicu od sto dolara. Urolao je novčanicu i stavio ju je u nos. Šmrknuo je beli prah i glasno izdahnuo. Ponudio je i Beli. Ona je odlučno odmahнула rukom.

- Kako hoćeš. - prokomentarisao je. - Da li si znala da je Sigmund Frojd koristio kokain? Svi moderni anestetici, čak i lidokain, su derivati kokaina. Dobri, stari Sigmund... -

Bela je osetila kako joj se srce steže. Htela je samo da pobegne iz te sobe, iz tog, hotela, iz grada, iz države. Ali Kalandrija je bila tu, svuda oko nje, i nije se moglo pobeći. Uzela je cevčicu napravljenu od novčanice i ušmrkala prah.

Tad je Ivan otvorio crnu, poslovnu aktu tašnu. U njoj su stajali lanci, bičevi i slične igračke koje su Beli bile potpuna nepoznanica. Te noći ih je i upoznala.

Noć je bila duga i hladna. Oko tri sata posle ponoći, Ivan je zapalio cigaretu. Pružio je Beli novčanicu od sto dolara, izgužvanu i uprljanu kokainom.

- To je to? - pitala je Bela

- Nema na čemu. - odgovorio je Ivan.

- Mislila sam da ćeš mi pomoći. Da ćeš mi naći posao. Od ovih sto dolara mogu da živim, možda, dve-tri nedelje. - rekla je.

- Ne mogu da ti pomognem. -

- Možeš. Ali nećeš. -

- 'Ajde, uzmi novac koji si zaradila i idi. Iskušavaš moje strpljenje. -

Bela je izašla iz hotelske sobe 218. Napolju je duvao snažan vetar, noseći prijatan dah kasnog proleća. Ulična svetla blještala su neverovatnom jačinom, a zvukovi su bili tupi i prigušeni. Beli

prah joj je još uvek plesao u glavi. Još uvek nesvesna svega što se oko nje dešava, otišla je kući i legla u krevet. Zaspala je tek u svitanje, a probudila se kasno popodne.

Dan je bio tmuran i težak. Beli prah je prestao da deluje i Bela je osetila kako je celo telo boli. Gledala je u novčanicu u svojoj ruci. Njome će platiti kiriju za nedelju dana i ostaće joj još novca za hleb. Ali, šta posle? Ustala je, umila se i izašla iz stana. Kupila je trećinu hleba i pojela je. Tumarala je kalandrijskim trgom gledajući bezbrojne prosjake. Jedna Ciganka u šarenoj haljini unela joj se u lice i grubo je uhvatila za ruku. - Da ti gledam u dlan, da ti vidim sudbinu! - rekla je Ciganka. Bela se ćutke otrgla i naletela na dvojcu staraca koji su igrali šah. - Biće rata. - rekao je jedan od njih. - Neće. - rekao je drugi. - Duhovi će nam pomoći. Večeras je Valpurgijska noć.

-

I tad se Bela slomila. Sela je na klupu i tiho počela da plače. Valpurgijska noć je veliki praznik u Kalandriji. Na celom trgu biće organizovan veličanstven bal pod maskama. Duhovi će sići na zemlju. Veliki loa mrtvih, veliki duh pokojnog Barona Samedija, piće rum sa ljudima. Mrtvi će plesati sa živima. I pomoći će im. A ona, prvi put u svom životu, na Valpurgijsku noć 30. aprila 2017. godine, nema snage da bude deo velikog slavlja koje je može približiti bogovima.

Tako je Bela sedela na klupi i plakala dok se polako spuštao mrak. Ljudi pod maskama počeli su da izlaze na ulicu. Bez obzira na krizu, Valpurgijska noć bila je posećenija nego ikada. U jednom trenutku, nestalo je struje i zavladao je potpuni mrak. Osvetljeni samo skromnom svetlošću sveća, veličanstvene maske nisu prestajale da plešu. Beli je ostala samo još jedna cigareta. Zapalila je. Uzela je plastičnu čašu koju je neko bacio pored klupe, digla ju je ka nebu i rekla: - Pa Barone Samedij Veve, nazdravimo našoj jebenoj budućnosti! -

Tad je videla kako joj jedan muškarac obučen u crni plašt, sa belom venecijanskom maskom pruža ruku.

- Come with me if you want to live. - rekao je.

- Arnold, to si ti? - nasmejala se.

- Blizu si. Moje ime je Adam. Želim da ti pomognem, od srca. - rekao je i dalje pružajući ruku. Imao je bele rukavice i veličanstven srebrni prsten u obliku kozije glave. Bela je stavila svoju ruku u njegovu i pošla za njim. Seli su u obližnji restoran brze hrane. Bela je bila sumnjičava.

- Skini masku. - rekla je.

- Naravno. Moram ti prvo nešto ispričati. Naime, ja sam siromašni mladić iz Roubaix-a. Pokušao sam da diplomiram filozofiju u Parizu, a studije sam finansirao vozeći taksi. Ne znam ni sam zašto sam to radio, ali radio sam to, i mučio sam se. Sanjao sam da ću uspeti u životu. Kao profesor filozofije. U dvadeset i prvom veku. Smešno, znam! Smešan sam, i snovi su mi bili smešni. Duboko u sebi sam bio svestan toga. I zapao sam u strašnu psihičku krizu kad sam video kako svet funkcioniše. A onda sam, šetajući jedne večeri, naišao na sto za kojim je sedeo Ludi

Šeširdžija. Sa njegove leve strane sedelo je prase koje govori, a sa desne Martovski Kunić. I oni su me, iz čiste zabave, poslali u Kalandriju da budem gradonačelnik! - govorio je Adam.

- Ti si Adam! *Onaj* Adam! Bivši gradonačelnik Kalandrije! Ceo grad misli da si poginuo u požaru! - viknula je Bela.

- Sačekaj, molim te. Sačekaj da ti ispričam. Kada su me poslali u Kalandriju, nisam imao pojma ni gde sam došao ni šta treba da radim. Ludom Šeširdžiji je moja zbunjenost bila zabavna. Ali, ja nisam mogao da budem gradonačelnik. Nisam umeo to da radim. Sedeo sam jedne večeri i molio se duhovima da me spasu. I tad je buknuo požar. Potrčao sam ka izlazu, ali mi je put preprečio metalni sef koji je pao i otvorio se. U njemu su bili dijamanti. Brzo sam se snašao, pokupio sam drago kamenje, nagurao ga u tašnu, ali nisam bio dovoljno brz. Vatra mi je zahvatila desnu stranu tela. - rekao je Adam i skinuo masku. Desna strana njegovog lica bila je prekrivena ožiljcima.

- Bože! - uzviknula je Bela.

- Sada sam Zver. Ali sam srećna Zver. Kupio sam imanje u predgrađu Kalandrije i sakrio sam se od svih. Zakleo sam se da ću nekome pomoći onako kao što su duhovi pomogli meni. To jest, ne baš tako...ali pomoći ću. I neću tražiti ništa za uzvrat. -

Bela je pošla sa Adamom. Odveo ju je na svoje imanje.

- Ovo će biti tvoja soba. - rekao je pokazujući joj prostranu spavaću sobu. - Moja soba je na spratu. -

Bela nije znala kako da mu se zahvali. Zapravo, ona se svih ovih godina zahvaljivala unapred, ni za šta, samo na jedan način. A taj jedan način Adam od nje nikada nije tražio.

Sudbina se, u trenutku, zavrtela fantastičnim obrtom. Posle kratkog vremena, za Belu je Adam postao bog i kralj. Nije više osećala da mora da se zahvaljuje, da se bilo kome pravda zbog toga što mu se divi. Nije osećala da mora da čini bilo šta. Štaviše, želela je.

I desilo se.

I bilo je drugačije, nežno, duboko, lepo. Bilo je poput otrežnjujućeg sna. To je bila ljubav.

I posle svega, Bela se pogledala u ogledalo iz kog ju je gledala njena dvojnica nasmejana i živa, spašena sa same ivice provalije i ponovo rođena.

Karakter je sudbina. A karakter nekadašnje Lepotice bio je vuk spreman da proždere samog sebe očajem i pesimizmom ženske slabosti. I upravo to što ju je kočilo, što ju je činilo ženom, poniženom i obespravljenom koliko i pohotnom i snalažljivom, bio je pečat koji je mogao obeležiti njen život sitne kalanadrijske kurve. Pre Adama, verovala je u teoriju da je sve stvar haosa i sreće. Ako se rodiš kao crni rob umrećeš u polju pamuka bez obzira na to šta si spreman

da učiniš da promeniš put koji ti je namenjen tim ukletim rođenjem. Pre Adama, Bela se predala jer borba nije imala svrhu. Posle Adama, činilo joj se da je sve onako kako je govorio Makijaveli: da sudbine ima samo tamo gde nema muške snage da je zaustavi.

A onda, jednog ponedeljka, ispričala mu je kako je uvek želela da postane pisac. Adam ju je ohrabrio i zakazao joj poslovni sastanak kod jednog pariškog izdavača. Kalandrija je i dalje gladovala, ali je Bela sela u voz i otišla u Pariz da postane pisac zahvaljujući tuđim dijamantima. Ona kao da je zaboravila noć kada je praznom čašom nazdravljala Baronu, vladaru mrtvih, tražeći pomoć od duhova. Zaboravila je da i ona treba da pomogne nekome, da uzvрати za sve blagodeti koje su joj duhovi dali. I ona, u tom zaboravu, nije bila jedina. Zbog toga su duhovi odlučili da se osvete ljudima Kalandrije za njihov sebičluk.

Dok je Bela bila u Parizu, u Kalandriji je počeo rat. Bio je 30. april, 2018. godine kada je Kalandrija bombardovana. Bila je upravo Valpurgijska noć kada je Adam poginuo plešući na balu pod maskama.

Posle posruća Kalandrije, nema nikakvih zapisa o tome da li je Bela ostala živa, ako jeste gde se odselila i kako je živela. Iza nje je ostala sam jedna knjiga, prodana u svega 250 primeraka, na čijoj je prvoj strani stajala posveta:

„Svim zverima koje su u stvari kraljevi.

Le Roi Est Mort, Vive Le Roi!“

Za razliku od predanja i legende, Bela nije bila Lepotica i Adam nije bio Zver. Ipak, istorija je zanemarena, a legenda pretvorena u bajku koja pobeđuje smrt. Ko ili šta je bila Bela ostalo je nejasno i njoj samoj. No, jedna stvar je bila sasvim sigurna: Adam je bio čovek koji je zaustavio sudbinu.

